

จอม
อหังการ
ผู้นี้คือ
สุภาพบุรุษ
他定有过人之处

1

เทียนหฺรูอวี่ 天如玉 เขียน
หม่านอู่อิงซิน แปล

คำนำ

ก่อนหน้านี้ 'แม่ทัพใหญ่ผู้นี้คือสามีข้า' ได้ฝากความประทับใจไว้ให้กับท่านนักอ่านมาแล้ว ครั้นนี้ทางมากกว่ารักก็ไม่รอช้า รีบหยิบเรื่องในจักรวาลเดียวกันมาออกอย่างต่อเนื่องทันทีค่ะ โดย 'จอมอหังการผู้นี้คือสามีข้า' เป็นเรื่องหลายปีต่อมาหลังจากนั้น มีตัวละครบางตัวจากเรื่อง 'แม่ทัพใหญ่ผู้นี้คือสามีข้า' มาปรากฏตัวด้วย แต่สามารถอ่านแยกกันได้เลย เพราะตระกูลหลักของพระเอก-นางเอกเรื่องนี้ไม่เคยปรากฏในเรื่องก่อนหน้านี้ค่ะ

สำหรับสองเรื่องนี้ก็มีความคล้ายกันเล็กน้อยนะคะ เรื่องแรกจะเป็นการเดินทางไปหาสามีด้วยความตั้งใจ แต่กับเรื่องนี้ 'จางซุนเสินหรง' ไม่ได้อยากพบหน้าอดีตสามีที่แยกทางกันไปหลายปีอีกค่ะ ทว่าโชคชะต้ามักเล่นตลก เมื่อเป้าหมายที่นางมุ่งเดินทางไป กลายเป็นดินแดนที่อดีตสามีจอมอหังการของนาง 'ซ่านจิง' คอยดูแลความสงบเรียบร้อยอยู่ แต่การพบหน้ากันวันแรก คนของเขาก็ลงไม้ลงมือกับคนของนางแล้ว นี่ช่างกว้างไม่เกรงใครเหมือนผู้เป็นนายโดยแท้!

นอกจากความสัมพันธ์ของอดีตสามีภรรยาที่ไม่รู้จะลงเอยอย่างไรแล้วยังมีเรื่องการขุดหาแร่สำคัญ และปัญหาพวกนอกด่านที่เล็งเข้ามาก่อความวุ่นวาย หากอยากทราบเรื่องราวภายในเล่มแล้ว ไปร่วมติดตามภายในเล่มกันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

จางซุนเสินหรงแทบจะพึงอยู่ที่หน้าต่างไปครึ่งตัวแล้ว มือหนึ่งยันคางพูดว่า "เป็นถึงผู้บัญชาการทหารรักษาเมืองของท้องถิ่น กลับคลุกคลีอยู่กับพวกอันธพาลผู้ร้าย ซ้ำยังอนุญาตให้พวกเขาเข้าพักในจุดพักม้าได้อีก ไม่รู้จริง ๆ ว่าโยวโจวอันใหญ่โตแห่งนี้มีกฎหมายอยู่ที่ใด"

ซานจงมองดวงตาที่เป็นประกายแพรวพราวของนางแล้วก็นึกขบขัน "ข่มขู่ข้าหรือ" เสียงของเขาเข้มข้นกะทันหัน "แล้วอย่างไร ข้าก็คือกฎหมายของโยวโจว"

จางซุนเสินหรงตะลึงงันอยู่บ้าง ยังมองดูใบหน้าของซานจงให้ชัดขึ้น เขามีคิ้วเรียวดุจกระป๋นย่นตาจุดดวงดาวอยู่ทั่ว ทว่าแววตากลับเปี่ยมด้วยความชั่วร้าย เหมือนกับกำลังข่มขู่นางอยู่อย่างไรวางนั้น ซางเป็นบุรุษที่อวดดีเสียจริง ๆ

"เช่นนั้นก็บังเอิญแล้วละ" นัยน์ตานางกลอกกลิ้งเล็กน้อย นิ้วมือที่ยันคางอยู่เคาะอยู่บนแก้ม "ท่านจงรู้ไว้ ข้าผู้นี้ชอบที่จะทำลายกฎหมายเสียให้ได้ โดยเฉพาะ...กฎหมายโยวโจวของพวกท่าน"

แนะนำตัวละคร

- * จ้างขุนเสินหรง บุตรสาวคนเดียวของเจ้าวกั้วกงแห่งฉางอัน มีความสามารถพิเศษในการอ่านและตีความแผนที่โบราณของบรรพบุรุษ เป็นดั่งบรรพชนน้อยของสกุลจ้างขุน เคยแต่งงานกับซ่านจงก่อนแยกทางกันไป
- * ซ่านจง บุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอกของสกุลซ่านแห่งลั่วหยาง มีความเป็นขบถต่อจารีตประเพณี นิสัยปล่อยตัวเสเพล ไม่สำรวม
- * จ้างขุนซิ่น พี่ชายของจ้างขุนเสินหรง รักและตามใจน้องสาวทุกอย่าง นิสัยอ่อนโยน เชื่อฟังบิดามารดา เป็นรองเสนาบดีของกรมโยธา
- * จ้าวจิ้นเหลียน ผู้ว่าการเมืองโยวโจว มีนิสัยโอบอ้อมอารี เป็นมิตรพร้อมช่วยเหลือทุกคน สนิทกับซ่านจง
- * หูสี่อี่ ทหารคนสนิทของซ่านจง นิสัยชอบสอดรู้สอดเห็น ปากไว แต่จงรักภักดีกับซ่านจงมาก
- * ตงไหล องค์รักษ์ประจำตัวจ้างขุนเสินหรง เฉลียวฉลาด มีไหวพริบ คอยดูแลงานบนภูเขาทันผู้เป็นนายได้

7

จางซุนเดินหรงผืนว่านางกำลังกลับไปพร้อมกับคนผู้หนึ่ง...

'แควก' เกิดเสียงดังขึ้น เสื้อผ้าร่วงลงสู่พื้น แขนของคนผู้นั้นยื่นเข้ามา โอบรัดเอวของนางเอาไว้อย่างแข็งแกร่งทรงพลัง ท่ามกลางแสงเทียนที่หุบหรี่ ไหล่ปากกว้างหนาของบุรุษเหยียดขยายออกต่อหน้าต่อตา หัวไหล่ขยับยก เหนือบางๆ ถูกเขย่าโยกจนไหล่หยุดท่ามกลางรัศมีอันเรืองรอง

นางยากจะทนไหว จึงคิดจะคว้าอะไรก็ได้ตามสัญชาตญาณ พอยื่นมือออกไปก็คว้าได้เสื้อผ้าที่เพิ่งถูกฉีกร่วงลงพื้นตัวนั้น นางเพ่งมองไป นั่นคือชุดเจ้าสาว ชุดเจ้าสาวที่นางสวมใส่ตอนแต่งงาน นางปล้นหันกลับไปมองใบหน้าของบุรุษผู้นั้น...ทันใดนั้นก็ตกใจจนลุกขึ้นนั่ง

แสงเรืองเรืองจากห้องฟ้าสาดกระทบกรอบหน้าต่างทอดเป็นเงายาวเฉียดๆ สายหนึ่ง ยืดยาวมาจนถึงที่เตียง จางซุนเดินหรงกอดผ้าห่มผืนบางที่ห่มอยู่บนร่างเอาไว้แน่น แผ่นหลังเปียกชื้นเหงื่อจนเสื้อผ้าหนึ่ก

นางหอบหายใจอย่างเร่งร้อน สุดลมหายใจเข้าไปที่ละเอี๊ยก ยังคงไม่ออกมาจากภาพในห้วงฝันนั้น

"ประมุขน้อย?" จี๋อู๋ยสาวใช้ที่เฝ้าอยู่ด้านนอกได้ยินเสียงเคลื่อนไหวเล็กน้อยจึงเอ่ยถาม "ตื่นแล้วหรือเจ้าคะ พอดีเลย คุณชายมีคำสั่งให้เตรียมตัวออกเดินทางแล้วเจ้าคะ"

"อืม" จางซุนเลนหรงขานตอบอย่างเข้มซ้ำคำหนึ่ง ลำคอรู้สึกแห้งผากอย่างน่าประหลาดอยู่บ้าง

จี๋อู๋ยพลัดประตุเข้ามาปรนนิบัตินางลูกจากเตียง พอยื่นมือมาแตะโดนร่างของนางก็ต้องตกใจ "เหตุใดประมุขน้อยถึงเหงื่อออกมากถึงเพียงนี้ล่ะเจ้าคะ"

ดวงตาจางซุนเลนหรงครึ่งหลับครึ่งลืม พูดอย่างขอไปทีว่า "เพียงฝันไปเท่านั้น"

จี๋อู๋ยรู้สึกประหลาดใจยิ่งขึ้น "เช่นนั้นก็ประหลาดแล้ว ประมุขน้อยไม่เคยฝันร้ายมาก่อนเลยนะเจ้าคะ"

ที่พูดก็ไม่ผิด จางซุนเลนหรงลูบๆ ไปบนหน้าที่ร้อนจัด

"ต้องเป็นเพราะที่นี่เป็นภูเขาสองหนทางห่างไกล เลยทำให้ท่านที่มาจากแถบที่ราบลุ่มอึดอัดไม่ค่อยสบายตัวเป็นแน่" จี๋อู๋ยพึมพำพลางหันหน้าไปยกน้ำสะอาด

ที่นี่เป็นอารามเต้าแห่งหนึ่ง อยู่ห่างไกลความเจริญจริงๆ คณะของพวกเขาที่เดินทางมาจากฉางอันต้องเดินทางนานกว่าครึ่งเดือนถึงได้มาถึงหน้าซ้าระหว่างทางยังไม่มีการหยุดแวะพักใดๆ สักครั้ง

จางซุนเลนหรงไม่พูดอะไร ในที่สุดดวงตาก็ลืมขึ้นอย่างเต็มตาแล้ว ทว่าคนกลับดูเหมือนยังไม่ตื่น นางยกมือขึ้นไปลูบลำคอของตนเอง

เหวี่ยงเหวี่ยงเต็มไปทั้งฝ่ามือ ยิ่งไปกว่านั้นทั้งร่างก็เหมือนกับเพิ่งถูกช้อนขึ้นมาจากน้ำ นางฉู่ ฝ่ามือ ยังคงคิดถึงผืนนั้นอยู่...

เวลาที่เสียงระฆังในอารามดังมาแว่วๆ ดวงอาทิตย์ยังไม่ทันขึ้น พวกนักพรตก็เคลื่อนไหวกันหมดแล้ว ต่างพากันมาคอยอยู่ที่หน้าประตูใหญ่ของอารามอย่างเคารพนบถ แม้แต่เด็กน้อยสองคนที่กวาดพื้นก็มาด้วย ไม่มีตกหล่น ยืนกอดไม้กวาดที่สูงกว่าตนเองเอาไว้อยู่ที่ปลายแถวอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

คนของสกุลจางซุนซึ่งเป็นตระกูลขุนนางสูงศักดิ์ในเมืองหลวงมาหาทุกยุคสมัย และเป็นทายาทของผู้มีคุณูปการในการก่อตั้งบ้านเมือง... อยู่ๆ ก็พลันหันเดินทางไกลมาอย่างกะทันหัน เหยียบย่างเท้าอันสูงศักดิ์ลงบนอารามเล็กๆ บนภูเขาเปลี่ยวร้างแห่งนี้ นี่ก็เป็นเรื่องใหญ่ที่ทำให้ทุกคนรับมือกันไม่ทันเลยทีเดียว

เมื่อวานตอนที่คณะเดินทางมาถึง แม้แต่เจ้าอารามที่กักตัวบำเพ็ญเพียรอดอาหารอยู่ก็ยังต้องละเมิดกฎออกมาต้อนรับอย่างนอบน้อม วันนี้บรรดาแขกผู้สูงศักดิ์จะไปแล้ว ทุกคนย่อมต้องน้อมส่งอย่างระมัดระวัง

คณะเดินทางของสกุลจางซุนกลุ่มนี้แต่งกายเรียบง่ายธรรมดา แต่ถึงจะเป็นเช่นนี้ก็มีคนมากถึงสิบกว่าคน แทบจะทำให้อารามเตาแห่งนี้เบียดเสียดแออัด ซึ่งคนในสถานที่เล็กๆ แห่งนี้ไม่เคยพบเห็นการดำเนินชีวิตของคนในตระกูลใหญ่มาก่อน

เหล่านักพรตทั้งหมดยืนนิ่งวางมือไว้ข้างตัว ลอบเหลือบมองอย่างเลื่อมใสไปยังบรรดาองค์กรผู้ติดตามที่เข้าๆ ออกๆ จัดการสัมภาระให้เรียบร้อย เทียมม้าเข้ากับตัวรถ แล้วก็ได้แต่ทอดถอนใจในความรุ่งเรือง

ของตระกูลเก่าแก่ในใต้หล้าที่เปี่ยมด้วยรูลีแดง* นี้

เบื้องหน้ารถม้ามีชายหนุ่มผู้หนึ่งยืนอยู่สวมชุดตัวยาวคอกลม รูปโฉมหล่อเหลาสะอาดสะอ้าน ยามยกมือวาดเท้าทั่วทั้งร่างล้วนเปี่ยมกลิ่นอายผู้สูงศักดิ์ เขาก็คือจางซุนซิ่นผู้นำของขบวนนี้

เจ้าอารามซึ่งพาดแล้บดเอาไว้ที่แขนยืนอยู่ด้านข้าง กำลังโค้งกายนคำนับเขาอยู่ "คุณชายโปรดอภัยด้วย อารามเล็กๆ ปลีกวิเวกห่างไกลความเจริญ ถือว่าดูแลต้อนรับได้ไม่ทั่วถึงจริงๆ"

จางซุนซิ่นยิ้มพลางพูดว่า "ข้าไม่เป็นไรแม้แต่น้อย ขอเพียงบรรพชนที่อยู่ข้างในผู้นั้นไม่พูดว่า 'ไม่ดี' เช่นนั้นก็ดีแล้ว" พูดแล้วเขาก็หันไปทางด้านหลัง ยกมือกวักเรียกคน

ประเดี๋ยวเดียวก็มีบ่าวรับใช้ก้าวออกมาข้างหน้า สองมือประคองเงินตอบแทนน้ำใจยื่นให้

ตอนที่เจ้าอารามน้อมรับมาอย่างเคารพนบนอบก็นึกถึง 'บรรพชน' ผู้นั้นที่จางซุนซิ่นพูดถึง จะต้องเป็นสมาชิกสตรีผู้นั้นที่มาพร้อมกับเขาแน่นอน ตอนที่มาตนไม่กล้ามองให้มากนัก เพียงรู้สึกละอายใจที่เมื่ออีกฝ่ายลงมาจากรถม้าแล้วทุกคนล้วนอ่อนน้อมถ่อมตน ถึงขั้นที่คุณชายซึ่งอยู่ตรงหน้านี้ก็ยังเดินตามหลังนางเข้าประตู แต่กลับไม่มีผู้ใดรู้สึกว่ามันเหมาะสมสักนิดราวกับว่าตามเหตุผลก็ควรเป็นเช่นนั้น

ภายหลังเจ้าอารามลองสอบถามดูว่ากันว่าสตรีนางนั้นเป็นน้องสาวของคุณชายผู้นี้ แต่ก็ได้ยินมาด้วยเช่นกันว่าท่านจางซุนซิ่นนี้มีตำแหน่งในราชสำนักเป็นรองเสนาบดีของกรมโยธา อายุยังน้อยก็ได้ขึ้นเป็นขุนนางในเมืองหลวงแล้ว ข้ายังเป็นทนายทสกูลจางซุนอีกด้วย กระนั้นก็ยังวางท่า

* รูลีแดง หมายถึงโลกความเป็นจริง โลกของสรรพชีวิต โลกของคนที่ไม่ใช่นักบวช ทางโลกหรือสังคมมนุษย์

โอหังเทียบกับน้องสาวแท้ๆ ของตนเองไม่ได้ พอได้ยินวาทะที่เขาเพ็งกล่าว ออกมาอย่างตามอกตามใจประโยคนั้นก็ชัดเจนแล้วว่าน้องสาวของเขา ผู้นี้ไม่ธรรมดาเลย

ทางนี้จางซุนชินมองไปทางประตูทางเข้าอารามอยู่หลายครั้งแล้ว ยังไม่เห็นคนออกมา จึงถามคนที่อยู่ด้านข้างอย่างอดไม่อยู่ "คนเล่า"

บ่าวรับใช้ที่ทำหน้าที่มอบเงินให้ผู้รับบงเคียวเห็นจื่อรู่ยตอนที่ออกมา พอดี จึงเร่งให้ไปซื้อเชิฏรอบหนึ่งแล้ว เพราะรู้ถึงสาเหตุจึงรีบพูดเบาๆ ที่ข้างหูของจางซุนชินอยู่หลายคำ

จางซุนชินได้ฟังแล้วก็ขมวดคิ้ว "ก่อนจะไป กลับทำให้นางนอนหลับสบายไม่ได้"

เจ้าอารามได้ยินก็สั่นเข็มไปทั้งร่าง นึกไปว่าเป็นเพราะทางอาราม ละเลย 'บรรพชน' ผู้นั้นของบ้านเขาเข้าเสียแล้ว จึงเอ่ยปากหันเห ความสนใจทันที "ขอบังอาจเรียนถามคุณชาย จากนี้ต้องการจะไปที่ไหนต่อ หรือ"

จางซุนชินกำลังจ้องมองประตูใหญ่อยู่ ได้ยินคำพูดนี้ก็เหมือนกับ ถูกเตือนสติขึ้นมา จึงหันมาตอบ "ท่านนักพรตรู้จักเส้นทางลัดที่เร็วที่สุด ที่จะไปโยวโจวบ้างหรือไม่"

เจ้าอารามครุ่นคิดอย่างละเอียดแล้วผงกศีรษะ "หากจะไปโยวโจว เส้นทางนี้ก็สั้นที่สุดพอดี ห่างไปอีกไม่กี่ไกลแล้ว เพียงแต่โยวโจวยามนี้ น่าจะไม่ใช้สถานที่ที่ดีอะไรนักหรอก"

จางซุนชินเอามือโพล่หลัง ไม่เก็บมาใส่ใจ... ไม่ใช้สถานที่ที่ดีแล้ว อย่างไร ภายใต้ท้องฟ้านี้ยังมีสถานที่ใดที่สกลจางซุนของเขาไปไม่ได้บ้าง และในเวลานี้ คนที่เขาเฝ้ารอคอยอยู่นานก็ออกมาแล้ว...

จางซุนสินทรงที่หนีผมล้างหน้า เปลี่ยนเสื้อผ้าอาภรณ์เสร็จสิ้น ทั้งยังกินอาหารเช้าเรียบร้อยแล้วก็เดินนำจื่อรู่ยก้าวอย่างไม่เร็วไม่ช้าออกจากประตูอาราม

ช่วงเวลานี้อย่างเข้าฤดูใบไม้ร่วงพอดี นางสาวเสื้อคลุมกันลมตัวใหญ่ สีแดงเข้มสว่างกระจ่างตาอย่างมาก โดดเด่นจนแม้แต่บรรดานักพรตที่ดูที่มที่เหมือนท่อนไม้ในที่นี้ก็ยังแอบปรายตามองไปตามๆ กันอย่างอดไม่อยู่ แต่ก็เห็นเพียงเงาร่างสูงตรงสายหนึ่ง...

นางหันข้างให้กับทุกคน มองไปทางจางซุนขึ้นแวบหนึ่งแล้วก็เดินตรงไปข้างหน้าโดยไม่พูดไม่จา ทั้งไม่ขออนุญาตใดๆ ขณะยก้าวแขนที่อยู่ใต้เสื้อคลุมกันลมเหมือนกอดอะไรบางอย่างอยู่ประเดี๋ยวพลบประเดี๋ยวไพล่ ของที่เห็นคล้ายคล้ายจะเป็นกล่องไม้รูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า

เจ้าอารามก็ลอบมองนางแวบหนึ่งเช่นกัน เพราะจำได้ว่าตอนที่ 'บรรพชน' ผู้นี้มาดูเหมือนจะกอดสิ่งนี้ไว้ แต่กลับไม่รู้ว่ของที่ใส่อยู่ในนั้น คือสิ่งใด คนในตระกูลยิ่งใหญ่พวกนี้ช่างดูไม่ออกเลยจริงๆ

จางซุนขึ้นสาวเท้าเร็วๆ ไหล่ตามไป ไม่ลืมที่จะโบกไม้โบกมือไปด้านข้าง ชั่วครู่ก็มีบ่าวรับใช้ที่แคล่วคล่องว่องไวชิงวิ่งไปที่ข้างรถม้าจัดวางที่วางเท้าลงไป

"เรียบร้อยแล้วกระมัง ทางนี้กำลังรอเจ้าอยู่พอดี" เขาเดินไปทันจางซุนสินทรง ฉวยโอกาสพินิจดูสีหน้านางแล้วพูดเสียงค่อย "ท่าทางไม่ค่อยแจ่มใสเลย ได้ยินว่าเจ้าฝันร้าย ฝันถึงเรื่องใดหรือ"

ผีเท้าจางซุนสินทรงหยุดชะงักไปทันที แววตาเหม่อลอยไปชั่ววูบ "ช่างเถอะ ข้าไม่อยากพูดถึง พี่ก็อย่าได้ถามอีกเลย"

จางซุนชินกลับสงสัยขึ้นมาแล้ว "เจ้าฝันถึงเรื่องใดกันแน่ ข้าจะไม่ถามก็ไม่ได้เสียด้วย ข้าเพียงหวังว่าตลอดการเดินทางนี้ของเจ้าจะราบรื่นสะดวกสบาย อย่าได้มีความไม่สมดั่งใจแม้แต่หนึ่งนิดถึงจะดี"

ระหว่างที่พูดคุยกันเบาๆ ทั้งสองคนก็ไปถึงข้างรถม้าแล้ว จางซุนชินพูดจริงทำจริง เนื่องจากตลอดการเดินทางนี้จางซุนชินเดินทางนั่งแต่รถม้า จึงกลัวว่านางจะไม่สบายตัว เขาจึงพยายามเลือกพื้นสถานที่พักที่ใหญ่ที่สุด สะดวกสบายที่สุดให้กับนาง ระหว่างทางนางหลุดปากพูดว่าอยากชมดูทิวทัศน์ข้างทางสักหน่อย เขาก็ไม่พูดพาลำอันใดไปหาคนมาทำหน้าต่างรถม้าให้เปิดกว้างขึ้นระหว่างทางนั้นเลย แล้วก็นึกกลัวว่าพวกแมลงจะบินเข้ามา จึงต้องปิดคลุมด้วยผ้าโปร่งเนื้อนุ่มอีกชั้น ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องจีปาเถะใหญ่หน่อยทั้งหลาย เขาเฝ้าดูแลปกป้องนางราวกับเป็นนิรันดร์ตาของตนเองก็ไม่ปาน

เท้าข้างหนึ่งของจางซุนชินเหยียบไปบนที่วางเท้าพลงเก็บสิ่งที่ได้ยินกลับมาครุ่นคิดอีกหน สีหน้านางดูแปลกพิกล ถึงกับมีสีแดงระเรื่อ ผิดคาด "กลัวแต่ข้าพูดไปแล้วพี่จะรู้สึกข้าไม่ควรพูด"

จางซุนชินตอบกรับรอง "จะเป็นไปได้อย่างไรเล่า ข้าเป็นพี่ชายของเจ้านะ ยามอยู่ต่อหน้าข้า เจ้าวางใจได้!"

"บุรุะ"

คำที่ออกมากะทันหันนี้ทำให้จางซุนชินนิ่งอึ้งไปทันที รีบหันมองรอบๆ โชคยังดีที่จู่ๆ มีไพร่พบ เห็นพวกเจ้านายสนทนากันก็พากันรีบให้คนอื่นฯ ถอยออกไปอยู่ไกลๆ นานแล้ว แต่เขาก็ยังตั้งแง่ว่าไม่พอ จึงหันไปทางประตูใหญ่ของอารามแล้วโบกไม้โบกมือส่งสัญญาณว่าพวกนักพรตก็ล้วนต้องกลับไปให้หมด อย่าได้มาห้อมล้อมคอยดูตบตบนี้ เมื่อหันหน้ามา

อีกครั้งเขาก็พูดเบาๆ "กลางวันแสกๆ เจ้าพูดอันใดออกมากัน คนมาได้ยินเข้า จะไม่ดี!"

จางซุนเดินหรงเหลือบตามองท้องฟ้า ข้าพูดไว้ก่อนนี้ว่าอย่างไร
เขาหมายถามให้ได้คำตอบเองต่างหาก

จางซุนขึ้นรีบโน้มร่างเข้าไปใกล้อีกครั้ง "บุรุษอะไรกัน" เดิมที่เขา
ไม่ใช่คนหัวโบราณคร่ำครึพวกนั้นอยู่แล้ว เพียงต้องการปกป้องหน้าตา
ของน้องสาวที่เป็นกุลสตรีตระกูลสูงศักดิ์จากผู้คนเบื้องนอกเท่านั้นเอง

ไม่รู้ว่ารู้สึกไปเองหรือไม่ สีหน้าของจางซุนเดินหรงตอนนี้จึง
ดูเหมือนเข้มขึ้นเล็กน้อย แล้วจู่ๆ ก็จางคลายลงไปราวหมอกควันอย่างไร
อย่างนั้น

"จำไม่ได้แล้วละ" นางกระซิบเสื้อคลุมครวหนึ่ง ก่อนกอดกล่อมไม้
และก้าวขึ้นไปบนรถม้า

จางซุนขึ้นยิ่งอยากรู้เต็มที่ นางจะสามารถผันถึงบุรุษไดนอกไปจาก
บิดากับพี่ชายได้เล่า นางเติบโตมาจนบัดนี้ก็ใกล้ชิดกับบุรุษเพียงไม่กี่คน
เท่านั้น แล้วจะมีบุรุษคนใดที่สามารถเข้าไปในความฝันของนางได้?
หรือว่าจะเป็น...

เขามองไปทางด้านหลัง เห็นนักพรตกลุ่มนั้นยังคงยืนแข็งทื่อเป็น
สากไม้ด้วยท่าทางประหนึ่งว่าแขกผู้สูงศักดิ์ยังไม่ไปพวกเขาก็ไม่กล้า
ขยับเขยื้อนอย่างไรอย่างนั้น วาจาที่เหลื่ออยู่เขาจึงไม่พูดแล้ว โบกมือ
ออกคำสั่งในทันที "ออกเดินทาง!"

รถม้าเคลื่อนลงจากเขาอย่างโอ่อ่าโอฬาร บรรดานักพรตถึงค่อย
เหมือนมีชีวิตขึ้นมาแล้ว ภายใต้การนำของเจ้าอารามก็จัดแถวเป็นขบวน
โค้งกายก้มศีรษะน้อมส่ง

ภายในรถจ้างขุนเสินหรงพึงร่างไปทางด้านหลังพลางหลับตาลง
งีบหลับพักผ่อนชั่วคราว

ครั้งก่อนที่นั่งรถม้าคันสูงใหญ่ราวราชรถนี้เดินทางออกจากฉางอัน
ก็เป็นเรื่องเมื่อสามปีก่อนแล้ว แต่ว่าระยะทางในตอนนั้นไกลกว่าตอนนี้
ร้อยละ เพราะตอนนั้นนางไปเพื่อแต่งงาน

ในฐานะบุตรสาวคนเล็กที่ได้รับความรักความโปรดปรานที่สุดของ
สกุลจ้างขุน การแต่งงานของนางก็คือเรื่องใหญ่ของสกุลจ้างขุนทั้งตระกูล
สามียังเป็นชายหนุ่มที่เปี่ยมด้วยความสามารถซึ่งผ่านการเลือกเฟ้นอย่าง
พิถีพิถันที่สุดของบิดามารดา ทั้งเป็นการคัดเลือกมาเองกับมือ...คนผู้นั้น
ก็คือ 'ซานจง' บุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอกของสกุลซานแห่งลั่วหยาง

สกุลจ้างขุนที่เป็นทายาทของผู้มีคุณูปการแก่บ้านเมืองแห่งฉางอัน
กับสกุลซานที่เป็นตระกูลเก่าแก่ฝ่ายทหารแห่งลั่วหยาง นี่คือการเกี่ยวดอง
ด้วยการแต่งงานของตระกูลเก่าแก่ที่ยิ่งใหญ่ครั้งหนึ่ง ทุกคนต่างกล่าวขวัญ
ด้วยความอิจฉา ในเวลานั้นผู้ที่คอยมุงดูตามถนนในแต่ละตรอกมีนับไม่ถ้วน
แม้แต่ฮ่องเต้องค์ก่อนซึ่งในเวลานั้นยังไม่สวรรคตก็ยังพระราชทานของกำนัล
ให้ ปีนั่นนางอายุสิบหกปี เดินทางจากฉางอันอย่างยิ่งใหญ่แต่งงานไปที่
ลั่วหยาง

ทว่ารัศมีความโอฬารอันไร้ที่เปรียบรักษาให้คงอยู่ได้เพียงครึ่งปีเท่านั้น
ในช่วงครึ่งปีสามี่ของนางผู้นั้นแทบจะนำทัพอยู่ที่เบื้องนอกตลอดเวลา
ในที่สุดรอจนเขากลับมา ก็ไม่มีความหวานชื่นของคู่แต่งงานใหม่ที่
แยกจากกันแล้วได้กลับมาอยู่ร่วมกันอีก กลับกลายเป็นจุดจบจากหนึ่ง

วันนั้นบ่าวรับใช้คนสนิทที่ติดตามอยู่ข้างกายเขาคุกเข่าอยู่นอกห้อง
ของนาง สองมือประคองหนังสือขอแยกทางยกสูงเหนือศีรษะ กล่าว

รายงานโดยไม่เงยหน้าขึ้นมากว่า 'ตัวคุณชายนับจากแต่งงานกับสุหริน เป็นต้นมาก็ไม่เคยมีความรู้สึกฉันสามีภรรยาแม้แต่น้อยนิด บางครั้งที่พบหน้ากันก็รู้สึกเพียงผืนใจ เวลานี้หวังให้...สตรีผู้สูงศักดิ์จ้างขุนรับหนังสือถือเป็นการตัดขาด ต่างฝ่ายต่างไปอย่างสงบ'

จ้างขุนเดินหรงนึกว่าฟังผิดไปแล้ว จวบจนกระทั่งจางจาเหล่านี้นึกถ่ายทอดซ้ำอีกหนหนึ่ง นางถึงถามอย่างไม่อยากจะเชื่อว่า 'เขาเพียงจะแต่งงานกับข้าแท้ๆ ก็ไม่พอใจข้าถึงปานนี้เสีย?'

บ่าวรับใช้ผู้นั้นคุกเข่าคำนับ ยังคงขูหนังสือขอแยกทางฉบับนั้นเอาไว้ อย่างมั่นคงจนถึงเวลานี้ 'คุณชายกล่าวว่าเขาตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่าชีวิตนี้ 'ไม่มีวาสนาอยู่ร่วมกับท่านสตรีผู้สูงศักดิ์ เป็นการจับคู่ที่ผิดพลาดอย่างยิ่ง ตลอดชีวิตที่เหลือไม่ต้องเผชิญหน้ากันอีก'

จ้างขุนเดินหรงเป็นคนระดับใด นางคือผู้ที่เติบโตมาอย่างที่คนสกุลจ้างขุนทะนุถนอมไว้ในฝ่ามือ ไม่เคยได้รับการปฏิบัติเช่นนี้มาก่อนเลย บอกว่าเป็นการแยกทาง ในสายตาของนางกลับไม่ต่างอะไรกับถูกหย่า นางจึงออกไปตามหาชานจงด้วยความโกรธสุดระงับ จนกระทั่งไปถึงหน้าประตูใหญ่ของจวนสกุลชาน ยังไม่ทันได้เห็นคนแม้แต่คนเดียว กลับเห็นรถม้าที่จะไปส่งนางถูกตระเตรียมไว้พร้อมแล้ว ถึงขั้นมีทหารที่ดูเข้มงวดเครื่องครัดขบวนหนึ่งคอยคุ้มกันอยู่เสร็จสรรพ

บ่าวรับใช้ผู้นั้นไล่ตามออกมาคำนับอีกหน 'ฮู...ท่านสตรีผู้สูงศักดิ์ 'ไม่ต้องมองหาคนหรือรถมารับ คุณชายไปจากบ้านสกุลชานแล้ว จากนั้นไปจะไม่กลับมาอีก'

จ้างขุนเดินหรงมองดูเขาอย่างเยียบเย็น แล้วก็มองไปทางทหารที่แสนเย็นชาขบวนนั้นพลางขบฟันแน่น...

วันนั้นนางก็ไม่แยแสคำห้ามปรามและการรบกวนให้รั้งอยู่ของ
คนสกุลชานทั้งเบื้องบนเบื้องล่างเช่นเดียวกัน มุ่งกลับฉางอันทันทีโดย
ไม่หันหน้ากลับไปอีก

บ้านสกุลจางซุนแตกตื่นตกใจกันถ้วนหน้า พี่ชายของนางจางซุนขึ้น
วิ่งมาอย่างรวดเร็วที่สุด รีบดึงตัวนางที่อยู่เบื้องหน้าของคนทั้งหมดเอาไว้แล้ว
ถามอย่างสงสัยว่า 'เกิดเรื่องขึ้นได้อย่างไร! สามีของเจ้าเล่า'

นิ้วมือของจางซุนเส้นหรงที่อยู่ในแขนเสื้อกำหนดหนังสือขอแยกทาง
ฉบับนั้นเอาไว้แน่น เชิดหน้าขึ้น ตอบอย่างมีเหตุผลเต็มปากเต็มคำ 'สามี
อันใดกัน ตายไปแล้วล่ะ!'

บุตรสาวสกุลจางซุนหาได้แยกทางแต่อย่างใด นางเพียงแค่อุญเสียด
สามี โดยถือว่าสามีของนางตายไปแล้วเท่านั้น!

ความทรงจำย้อนมาถึงตรงนี้ก็หยุดลง ภาพในห้วงฝันพลันผุดขึ้นมา
เบื้องหน้า จางซุนเส้นหรงลืมตาขึ้น มือข้างหนึ่งกุมแก้มเอาไว้ ครุ่นคิดอยู่ว่า
ไฉนข้าถึงได้ฝันถึงเรื่องเช่นนั้นได้...เข้าหอ?

ในความเป็นจริงตอนนั้นเนื่องจากคำสั่งเคลื่อนกำลังพลมาอย่าง
กะทันหัน หลังเสร็จพิธีแต่งงานในวันนั้นบุรุษผู้นั้นก็ไปแล้ว หลังจากนั้น
ครึ่งปีได้อยู่ร่วมกันน้อยจากกันเป็นส่วนมาก จนถึงตอนที่แยกทางกัน
นางก็ยังไม่เคยได้ร่วมสัมผัสเป็นสามีภรรยาที่แท้จริงแม้แต่วันเดียว
ก่อนหน้านี้ก็ไม่เคยฝันถึงแม้แต่ครั้งเดียวแท้ๆ

รถม้าพลันเคลื่อนช้าลง เสียงของจางซุนขึ้นดังมาจากด้านนอก
"อาหรง ข้าคิดทบทวนดูแล้วก็พบว่านี่เป็นฝันที่ดีเสียวนะ"

ความคิดของจางซุนเส้นหรงถูกขัด ถึงได้พบว่าแก้มที่ตนเองเอามือ
กุมอยู่นั้นกำลังร้อนผ่าว จึงสลัดศีรษะเรียกสติแล้วเงยหน้าขึ้น "พี่ว่า

อันใดนะ"

ใบหน้าของจางซุนขึ้นปรากฏขึ้นตรงหน้าต่างร่มม้าที่มีม่านโปร่งกันไว้ พุดเสียงค่อย "น่าจะถึงเวลาแล้วละมัง เจ้าก็กลับมาบ้านตั้งสามปีแล้ว เรื่องนั้นก็ผ่านไปตั้งนานเพียงนั้น ตามความเห็นของข้า ความหมายของความฝันนั้นก็คือเจ้ากำลังจะพบกับช่วงวสันต์อีกแล้วละสิ"

จางซุนเดินหรงคิดในใจว่า นี่มันวาจาใดกัน จะบอกว่าข้าปลงตกมาตั้งนานแล้วยังไม่สำเร็จอย่างนั้นหรือ "ไม่เคยรู้เลยว่าพี่ทำนายฝันเป็นด้วย"

นางเบือนหน้าไปอีกทาง ลอบครุ่นคิดถึงใบหน้าของบุรุษในฝันผู้นั้น อยู่เล็กน้อย

อันที่จริงก็เห็นหน้าไม่ชัดนัก ในฝันนั้นช่วงเวลาที่นางหันหน้ากลับไปมอง ก็เห็นเพียงรูปร่างที่แข็งแกร่งเปี่ยมพลังของเขาเท่านั้น อย่างอื่นล้วนถูกขวางกั้นด้วยหมอกชั้นหนึ่งตลอดเวลา สติของนางเริ่มลอยไปไกลอีกหนหนึ่ง แล้ว กำลังคิดว่าคนผู้นั้นจะใช่เขาหรือไม่...

"ไม่ อามร" จางซุนขึ้นอยากให้นางคิดแต่ในทางที่ดีเท่านั้น จึงพูดอย่างจริงจัง "เชื่อข้าเถอะ ไม่ว่าเจ้าจะฝันถึงผู้ใดก็ไม่ต้องไปคิดให้มากนักถือเป็นกลางดี!" พุดจบเขาก็ชะงักไป แล้วเอ่ยเพิ่มอีกประโยค "ภารกิจเร่งด่วนคือต้องจัดการกับเรื่องสำคัญในตอนนี้อย่าให้รีบบรรยายก่อน"

จางซุนเดินหรงได้ยินประโยคช่วงท้ายแล้วถึงได้หันหน้ากลับมามอง กล้องที่อยู่ใ้อ้อมแขน "เข้าใจแล้ว"

2

บ้านเมืองในช่วงเวลานี้เพิ่งเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างพลิกฟ้า

ฮ่องเต้องค์ก่อนสวรรคตไปเมื่อฤดูหนาวปีที่แล้ว รัชทายาทที่พระองค์
แต่งตั้งไว้สืบทอดตำแหน่งแทน หลังจากโอรสสวรรคตองค์ใหม่นี้ครองราชย์ได้
ไม่นานก็ไม่ได้ลืมนิพนธ์สนมกับขุนนางคนสำคัญที่เคยอยู่ภายใต้การควบคุม
ของฮ่องเต้ก่อนอีก ถึงขั้นที่มีบางคนในนั้นถูกจับกุมและถูกลงโทษไป
ทีละคนๆ

ผู้สืบทอดสกุลจางซุนที่อยู่ในตำแหน่งจ้าวกัวกง* ย่อมต้องอยู่ใน
กลุ่ม 'ขุนนางคนสำคัญ' เหล่านี้ด้วยเช่นกัน ที่ถึงกับต้องคอยคาดบาศตาย
ก็เพราะขณะฮ่องเต้ก่อนยังมีพระชนม์ชีพอยู่ ตระกูลนี้เคยเข้าร่วม
ในการช่วงชิงตำแหน่งรัชทายาทอย่างลับๆ และคนที่พวกเขาสนับสนุน

* กัวกง เป็นบรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณของขุนนางจีน แต่งตั้งให้เชื้อพระวงศ์หรือผู้มีความงามความชอบ โดย
บรรดาศักดิ์ห้าขั้นรองจากชั้นฮ่องเต้คือกง ไหว ป้อ จื่อ นาน แต่สมัยจะมีคำเรียกและลำดับแยกย่อยต่างกัน
กัวกงถือเป็นขั้นสูงสุดในลำดับกง

ก็คือผู้อื่น

เรื่องนี้ได้รับการอภัยโทษไปแล้วในตอนนั้น แต่หากถูกขุดคุ้ยขึ้นมา ในเวลานี้ นั่นก็คือการตั้งตัวเป็นปรปักษ์กับเจ้าชีวิตองค์ใหม่แล้ว ในฐานะที่เป็นตระกูลใหญ่เก่าแก่อันทรงอำนาจ ยามสงบให้ระวังภัยถือเป็นรากฐาน ในการยืนหยัด สกูลจางซุนไม่อาจนั่งรอจนถึงช่วงเวลาคับขันหลัง ฤดูสารท* ได้ จำเป็นต้องเป็นฝ่ายพลิกสถานการณ์เสียเอง ภายในเวลาอันรวดเร็วทางตระกูลก็เห็นชอบให้ถวายเป็นกฐินบิณฑบาตหนึ่งไปทางราชสำนัก ว่า...

รองเสนาบดีกรมโยธาจางซุนขึ้นขอมีส่วนช่วยแบ่งเบาความกังวลของฝ่าบาท ด้วยต้องการช่วยบรรเทาหนี้สินของท้องพระคลังเพื่อบ้านเมือง ซึ่งเกิดจากกิจการด้านทหารที่ขายแดนในช่วงหลายปีนี้ ใครขอพระบรมราชานุญาตให้ออกไปข้างนอกเป็นกรณีพิเศษ เพื่อเปิดภูเขาคุดหาแร่ให้กับบ้านเมือง

วันถัดมาก็มีพระราชโองการลงมา อนุญาตให้ดำเนินการได้

ด้วยเหตุผลดังกล่าวสกูลจางซุนจึงเริ่มการเดินทางไกลเที่ยวนี้ และนี่ก็คือเรื่องสำคัญที่จางซุนขึ้นพูดถึง

ตอนที่จางซุนเดินทางมุ่งออกไปข้างนอกก็พบว่านางออกจากอารามแห่งนั้นมาได้สองวันแล้ว รถม้ากำลังแล่นอยู่บนเส้นทางที่ตรงไปเบื้องหน้าอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ทั้งข้างหน้าข้างหลังล้วนไม่เห็นหัวแหว่งว่าจะมีผู้คนอยู่อาศัย มีเพียงคณะเดินทางของพวกนางเท่านั้นที่เดินทางผ่านมาพร้อมกับลากฝุ่นละอองเป็นทางยาวที่ท้ายขบวน ก่อนจะถูกลมฤดูใบไม้ร่วงพัดกระจายไปในที่สุด

* คิบบัญชีหลังฤดูสารท หมายถึงรอคอยจังหวะที่เหมาะสมเพื่อได้กลับคืนไปหรือเพื่อแก้แค้นเอาคืน

นางเบือนหน้าไปถาม "ถึงที่ใดแล้ว"

จ้อยที่นั่งเฝ้าอยู่นอกประตูถามตอบว่า "เรียนประมุขน้อย เมื่อหนึ่งชั่วยาม* ก่อนไต่ยินคุณชายบอกว่าเข้าเขตพื้นที่ไว้วางใจแล้วเจ้าคะ"

ขณะจ้อยพูดอยู่ข้างซุนขึ้นก็ควมม้าเข้ามาจากทางด้านหลังแล้ว "นักพรตผู้นั้นพูดได้ไม่ผิด ระยะทางไม่ไกลจริงๆ ตอนนี้ก็มาถึงแล้ว" เขาพูดพลางยกมือขึ้นไปเบี่ยงหน้าคราหนึ่ง

ข้างซุนเดินหรงมองตามไปในที่ไกลออกไปมีประตูเมืองตั้งตระหง่านขวางอยู่ เชื่อมต่อกับกำแพงเมืองอันคดเคี้ยวที่ยึดครองพื้นที่เอาไว้ประหนึ่งจากกันแถบหนึ่งที่ตัดแยกฟ้าดินออกจากกัน

ทางด้านนั้นเมืองครักษคนหนึ่งไปที่เชิงกำแพงเมืองเพื่อสอบถามก่อนแล้ว และเขาเพิ่งกลับมาถามหัดประสานมือกล่าวรายงานต่อข้างซุนขึ้นแจ้งว่าขณะนี้ประตูเมืองไม่เปิด สาเหตุเพราะทันทีที่เข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วงและฤดูหนาวไว้วางใจก็จะเข้มงวดกับกฎข้อบังคับที่ห้ามคนออกนอกบ้านมากยิ่งขึ้น ทุกๆ วันล้วนเปิดประตูเมืองเพียงไม่กี่ชั่วยามเท่านั้น พวกเขาเร่งรุดเดินทางตลอดทั้งวันมาอย่างรวดเร็วมาก เวลานี้จึงมาถึงเข้าเกินไปอยากให้ประตูเมืองเปิดยังต้องรออีกครั้งชั่วยาม

ข้างซุนขึ้นไต่ยินแล้วก็อดพึมพำไม่ได้ "นักพรตผู้นั้นพูดถูกต้องอีกแล้ว ที่ไม่ใช่สถานที่ที่ดีจริงๆ ช่วงมากเรื่องเหลือเกิน" เขาคิดๆ แล้วก็หันไปร้องเรียกคนในรถม้า "อาหรง ไม่ต้องรอเข้าเมืองแล้ว พวกเราก็เริ่มตรงนี้เลยแล้วกัน"

ข้างซุนเดินหรงมองไปทางเขา "เร่งด่วนเพียงนี้?"

เขาหัวเราะด้วยน้ำเสียงอบอุ่น "เร่งด่วนเสียที่ใดกัน ข้าแค่กลัวว่าเจ้ารีบเดินทางจนเหนื่อยแล้ว เริ่มเร็วหน่อย หลังจากนั้นจะได้ให้เจ้าพักผ่อน

* ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีน 1 ชั่วยาม เท่ากับ 2 ชั่วโมง

ให้สบายอย่างเต็มที่...ไม่ดีหรือ"

จ่างซุนเดินทรงไต่ยีนวจากหวังดีเช่นนี้มาตลอดทางจนคืบขึ้นแล้ว
จึงไม่ออกความเห็นอะไร

จ่างซุนขึ้นขี่ม้าอย่างเชื่องช้าพลางจ้องมองนางผ่านหน้าต่าง ทั้งที่
เขาเป็นฝ่ายเสนอความคิด แต่คล้ายว่าต้องรอนางเป็นผู้เอ่ยปากตัดสินใจ
อย่างไรอย่างนั้น

ในที่สุดนางก็ผงกศีรษะ "เช่นนั้นก็เริ่มเลยแล้วกัน"

จ่างซุนขึ้นขี่รับรั้งบังเหียนม้าทันทีแล้วโบกมือ ทุกคนก็หยุดลงตามเขา

"อัญเชิญม้วนหนังสือ" จ่างซุนเดินทรงขานเรียกคราหนึ่ง ขบวนแถว
ก็เกิดการเปลี่ยนแปลงทันที

จ่างซุนขึ้นลงจากม้าไปยืนอยู่ที่ข้างประตูรถม้าแล้วกวักมือคราหนึ่ง
องครักษ์สิบกว่าคนก็เคลื่อนเข้ามาใกล้ ล้อมป้องกันรถม้าเอาไว้ตรงกลาง

ที่ด้านหลังขบวนรถ บ่าวรับใช้ผู้หนึ่งหยิบถุงหนึ่งใส่น้ำออกมาแล้ว
สาดพรมใส่ผ้าเช็ดหน้าสีขาวผืนหนึ่ง สองมือประคองส่งขึ้นมา

จื่อรู่รับผ้าเช็ดหน้ามาบิดให้หมาด แล้วก้มตัวเข้าไปในรถม้า คุณเข้า
ยืนส่งให้

จ่างซุนเดินทรงถกแขนเสื้อขึ้น รับผ้าเช็ดหน้ามา ผ้าเช็ดหน้าสีขาว
เนื้อนุ่มคลุมที่มือของนาง ห่มนิ้วเรียวยาวเอาไว้ คราแรกมือซ้ายแล้วค่อย
มือขวา นางเช็ดนิ้วทั้งสิบอย่างละเอียดรอบหนึ่งจนสะอาด จากนั้นค่อย
ทิ้งผ้าไป ดึงช่องลับที่อยู่ข้างๆ เบาะนั่งออกมาช่องหนึ่ง แล้วเปิดผ้าแพร
บางเบาผืนหนึ่งออก เผยให้เห็นกล่องไม้จันทร์แดงที่แกะสลักลวดลาย
ง่าย ๆ ใบหนึ่ง ซึ่งก็คือกล่องไม้ที่นางกอดไว้แนบอกตลอดเวลาก่อนหน้านี้นั้น
นั่นเอง

จางซุนเดินหรืงนั่งคุกเข่าตัวตรง สองมือวางเสมอระดับอกเบื้องซ้าย มือขวาควัดไ้บนมือซ้าย ก้มศีรษะลง กราบคารวะกล่อ้งไม้อย่างเต็มพิธีการ จื่อรู่ยที่อยู่ด้านข้างหมอบตัวก้มศีรษะไปก่อนแล้ว ไม่กล้าขยับ แม้แต่น้อย

เมื่อเสร็จพิธีจางซุนเดินหรืงก็นั่งตัวตรง ถือกล่อ้งไม้วางไ้บนหัวเข่า แล้วเปิดออก ข้างในคือหนังสือม้วนหนา ม้วนหนึ่ง เขียนอยู่บนผ้าไหม สีเหลืองเนือบาง มัดเอาไ้ไว้อย่างเรียบร้อย นางคลือออกอย่างระมัดระวัง หาจุดที่ต้องการนั้นจนพบก็หยุด แล้ววางแผ่เอาไ้ที่หัวเข่าอ่านอย่าง ระมัดระวัง

ไม่มีใครรบกวนนาง นางเพียงอ่านหนังสือม้วนนั้นอยู่ในรถม้าอย่าง สงบเสียบ อ่านไปพลางครุ่นคิดไปด้วย

ทุกคนที่ด้านนอกล้อมวงคอยป้องกันอย่างเสียบเสียบ

จวบจนผ่านไ้ได้สองเค่อ* ดวงอาทิตย์ลอยขึ้นสูงเหนือศีรษะแล้ว นางถึงไ้ได้หยุด ม้วนหนังสือถูกเก็บกลับวางลงไปและปิดฝากล่อ้ง จากนั้น นางก็พูดว่า "แผนที"

จื่อรู่ยรีบหยิบกระดาษที่ทำจากใยปอพับทบเอาไ้แผ่หนึ่งออกมา กางออกแล้วส่งไปตรงหน้าจางซุนเดินหรืง

เป็นแผนที่โยวโจวฉบับคัดลอกแผ่หนึ่ง จางซุนเดินหรืงรับมาดูอยู่ รอบหนึ่ง โดยเฉพาะตรงส่วนที่เป็นมุมของแผนที่นั้นดูแล้วก็ดูอีก ในที่สุด ก็ยีนนิ้วมือออกจิ้มลงไปเบาๆ สองตำแหน่ง และเงยหน้าขึ้นถาม "ตงไห่เล้า"

จื่อรู่ยหันหน้าไปเล็กม่านขึ้นแล้วออกไปจากรถม้า "ประมุขน้อยเรียกหา ตงไห่"

* เค่อ เป็นหน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

ในหมู่องค์กรที่นอกธรรมดาที่มีชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งแข็งแรงผู้หนึ่ง
เดินออกมาทันทีและก้าวอย่างรวดเร็วมาสองก้าว คุณเขาลงข้างรถม้า
"ประมุขน้อย"

ตงไหลก็เหมือนกับจื่อรู่ย ต่างเป็นบ่าวรับใช้ที่ติดตามจางซุนเสินหรง
มาหลายปีแล้ว รับหน้าที่คอยอารักขานาง

จางซุนเสินหรงสั่งการจากในรถม้าโดยมีผ้า่ม่านกัน "พาคนไปด้วย
สักหลาย ๆ คน ไปสำรวจบริเวณที่ข้าชี้ไว้ในแผนที่ดูสักหน่อยว่าพบภูเข
กับแม่น้ำหรือไม่ จดจำทิศทางการไหลแล้วรีบกลับมา"

ตงไหลรับคำสั่ง รับแผนที่แผ่นนั้นที่จื่อรู่ยยื่นส่งให้ ตรวจจสอบสถานที่
เพื่อยืนยันตำแหน่งอย่างจริงจัง แล้วจึงค่อยคารวะไปทางจางซุนซิ่นที่อยู่
ด้านข้าง จากนั้นเรียกคนมาหลายคน แล้วออกจากขบวนไป

จางซุนซิ่นยืนอยู่ข้างๆ รถม้าจนถึงตอนนี้ถึงได้เลิกผ้า่ม่านขึ้นแล้ว
มองเข้าไป "ลำบากเจ้าแล้วอาหรง"

จางซุนเสินหรงเพิ่งจะเก็บกล่องไม้เรียบร้อยอย่างระมัดระวัง และ
หยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาเช็ดมืออีกรอบหนึ่ง "ลำบากนั้นไม่เท่าไร เพียงแต่
เมื่อเทียบกับก่อนหน้านี้ค่อนข้างจะยุ่งยากอยู่สักหน่อย"

เขาพูดว่า "นั่นจะเทียบได้อย่างไรกัน ก่อนหน้านี้ก็แค่ขนาดเล็กๆ
ในที่ดินศักดิ์นาของบ้านเราเท่านั้น ตอนนี้สิ่งที่กำลังจะได้เจอของจริง"

จางซุนเสินหรงถอนหายใจ "แล้วไม่ใช่หรือหรือ นี่เพิ่งจะสำรวจ
ภูมิลักษณะ ข้าก็ระมัดระวังถึงเพียงนี้แล้ว"

จางซุนซิ่นได้ยืนก็ยืมขึ้นมา ที่กำลังจัดการกันอยู่นี้เรียกว่า 'การสำรวจ
ภูมิลักษณะ'

ถ้าหากต้องการขุดหาแร่...นี่คือขั้นตอนแรก

ก่อนหน้านี้ที่ดินศักดินาภายใต้ชื่อของสกุลจางซุนก็ค้นพบแร่เช่นกัน และทั้งหมดเป็นแร่ทองแดงกับแร่เหล็กซึ่งเป็นที่ต้องการของบ้านเมืองอย่างเร่งด่วน ต่อมาจ้าวกั๋วกงบิดาของพวกเขาถวายฎีกาเรื่องเหมืองแร่ต่อราชสำนัก และเป็นฝ่ายมอบให้กับราชสำนักเอง

แม้จะบอกว่าตามกฎหมายของบ้านเมืองกำหนดว่าแร่ที่พบทั้งหมดมีเพียงทางการเท่านั้นที่ครอบครองได้ แต่ก็กำหนดไว้ด้วยว่ากั๋วกงซึ่งมีบรรดาศักดิ์สูงมีอำนาจพิเศษ พวกแร่ที่อยู่ในที่ดินศักดินาทั้งหมดสามารถขุดเองได้สองปีเพื่อใช้เติมใส่คลังสมบัติ แต่สกุลจางซุนกลับยกมอบให้ราชสำนักโดยปราศจากความเห็นแก่ตัว อีกทั้งที่มอบให้ยังไม่ใช่แค่เพียงแห่งเดียว

ด้วยเหตุที่กล่าวมานี้เอง ตระกูลของพวกเขาถึงได้กลายเป็นหนึ่งในตระกูลเก่าแก่อันยิ่งใหญ่ไม่กี่ตระกูลที่ย่องदैงค์ก่อนพึ่งพาอาศัยค่อนข้างมาก ต่อมาจางซุนซิ่นก็ได้รับการผลักดันให้เข้ากรมโยธาทั้งที่อายุยังน้อย เวลานั้นยามที่ย่องदैงค์ก่อนยกย่องชมเชยสกุลจางซุน แม้แต่เด็กสามขวบในฉางอันต่างก็ร้องเพลงนี้ได้ 'บุตรชายสกุลจางซุนเข่าซุนเขาแม่น้ำ พบภูเขาทองค่านำมาถวายองค์กษัตริย์...'

ทุกคนล้วนกล่าวว่านี่เป็นเพราะสกุลจางซุนของพวกเขาโชคดี ทว่ามีเพียงคนสกุลจางซุนเท่านั้นที่รู้ดีว่านั่นต้องอาศัยความสามารถของพวกเขาเอง เรื่องนี้พูดแล้วก็น่าอัศจรรย์ สกุลจางซุนถึงแม้จะเป็นทายาทตระกูลสูงศักดิ์ แต่กลับมีความสามารถที่ถ่ายทอดสืบต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น นั่นก็คือความชำนาญรอบรู้เกี่ยวกับพื้นที่ภูเขเขา แม่น้ำ และหนองบึงทั้งหลาย ถ้าหากไม่ใช่เพราะมีความรู้ด้านนี้ก็คงไม่มีฎีกาเสนอตัวทำหน้าที่หาแร่ฉบับนั้นแล้ว

แต่ทั้งที่การเดินทางครั้งนี้เป็นเรื่องสำคัญเพียงนั้น จ่างซุนชินกลับไม่พาผู้อื่นมาด้วย เพียงนำจ่างซุนเส้นหรงมาคนเดียวเท่านั้น เพราะว่าจ่างซุนเส้นหรงเท่านั้นถึงจะเป็นคนที่มีระดับภูมิความรู้สูงที่สุดในสกุลจ่างซุนของพวกเขา ยิ่งกว่านั้นหนังสือในกล่องที่นางเฟิงจะเปิดดูม้วนนั้น แท้จริงคือความลับสำคัญที่ตกทอดสืบทอดกันมาของสกุลจ่างซุนของเขา ตอนนั้นก็ตกทอดมาถึงมือของนางแล้ว การเดินทางครั้งนี้ไม่ปกติ จึงต้องเป็นนางเท่านั้น

ดังนั้นตลอดการเดินทางนี้จ่างซุนชินจึงไม่นับว่ากระทำมากเกินไปสักนิด คนที่เป็นพี่ชายอย่างเขาผู้นี้ถูกบ่าวรับใช้เบื้องล่างเรียกขานว่า 'คุณชาย' ขณะที่นางกลับสามารถถูกเรียกขานว่า 'ประมุขน้อย' สถานะก็เป็นที่ประจักษ์ได้แล้ว นางก็เป็นประหนึ่งบรรพชน...บรรพชนอันล้ำค่าของสกุลจ่างซุนทุกคน

องค์รัชชียกคนหนึ่งที่ไปสำรวจเส้นทางที่เชิงกำแพงเมืองกลับมา รายงานว่าได้เวลาแล้ว ประตูเมืองเปิดแล้ว

จ่างซุนชินสั่งให้ทุกคนกลับเข้าประจำที่ตำแหน่งเดิม แล้วหันหน้าไปพูดคุยกับน้องสาวต่อ "จะว่าไปก็นานแล้วที่ไม่ได้เห็นเจ้าเชียวม้วนหนังสือออกมาต่อหน้าทุกคน ข้าลิ้มไปแล้วว่าครั้งก่อนที่ได้เห็นเหตุการณ์นั้นคือเมื่อใด"

จ่างซุนเส้นหรงเอนกายพิงไปด้านหลัง "ย่อมเป็นเช่นนั้น เพราะหนังสือม้วนนี้ข้าเองก็ฉีกเก็บไปนานแล้ว"

จ่างซุนชินไม่รู้เลยว่าเมื่อมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้น จึงถามอย่างใครรู้ "ฉีกเก็บไปตั้งแต่เมื่อใดหรือ"

"ตอนแต่งงาน" สำหรับสตรีนางหนึ่งแล้ว ระดับความรู้ของจ่างซุนเส้นหรงไม่มีพื้นที่จะให้ใช้ความสามารถได้เลย ตอนที่แต่งงานจึงย่อมต้องฉีก

เก็บไป เพียงแต่ในเวลานี้จำเป็นต้องใช้ นางถึงได้นำออกมาใช้ก็เท่านั้น

จางซุนชินพอได้ฟังก็นิ่งเงียบไป พุดในใจว่า ปากพาช่วยแล้ว เหตุใดถึงได้ชุดเครื่องเดิมนี้ขึ้นมาอีก จึงรีบเปลี่ยนเรื่องทันที "ให้ตงไหลไปสำรวจก่อน พวกเราเข้าไปรอในเมือง"

พุดจบเขาก็เห็นจางซุนเส้นทรงเหมือนเอนร่างไม่สะดวก จึงสั่งจี้รู่ยให้รีบหยิบเบาะรองนุ่มๆ มาอีกสองใบทันที จะได้ให้นางเข้าเมืองไปอย่างสะดวกสบาย

จางซุนเส้นทรงไม่พุดอะไรออกมาอีก

ดังนั้นถึงแม้ท่านบรรพชนน้อยจะไม่เคยเรียกร้องสิ่งใดเองก่อนสักครั้ง แต่ขอเพียงมีความสามารถกระทำได้ ทุกคนก็ล้วนเต็มใจจะปรนนิบัตินาง

โยวโจวเป็นที่รู้จักกันว่าเป็นสถานที่เริ่มต้นของแม่น้ำอันทงพลึง แม้ไม่อาจเทียบกับตะวันออกตะวันตกสองเมืองหลวง* ที่เจริญรุ่งเรืองได้ แต่ก็ไม่ได้ห่างไกลความเจริญเหมือนกับพวกหัวเมืองใหญ่ของชายแดนพวกนั้น เนื่องจากที่นี่เป็นจุดรวมของเส้นทางมาแต่โบราณ และเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญในการป้องกันเส้นทางสายหลักของหัวเมืองโดยรอบ ยิ่งกว่านั้นยังเป็นศูนย์กลางการค้าแห่งหนึ่งทางตอนเหนืออีกด้วย

เมื่อเทียบกับความเปลี่ยวร้างที่นอกกำแพงเมือง ในเมืองกลับค่อนข้างอีกทีก ภายในจุดพักม้า** หัวหน้าจุดพักม้ากำลังยุ่ง่วนอยู่ ครั้นได้ยินเสียง

* ตะวันออกตะวันตกสองเมืองหลวง หมายถึงเมืองฉางอันที่อยู่ทางตะวันตก และเมืองลั่วหยางที่อยู่ทางตะวันออก

** จุดพักม้า คือสถานที่พักของคนส่งสารหรือผู้ที่เดินทางไปต่างถิ่น อีกทั้งเป็นที่เปลี่ยนม้าและให้หญ้าสำหรับม้า เพื่อให้ม้าพร้อมเดินทางต่อ ทำให้การสื่อสารระหว่างชายแดนและเมืองต่างๆ ส่งไปถึงเมืองหลวงได้อย่างรวดเร็ว จุดพักม้าจะมีห้องพักและอาหารสำหรับรับรองคนส่งสาร ขุนนาง หรือชนชั้นสูงที่มาเข้าพักค้างแรมในระหว่างการเดินทาง โดยจะมีการสร้างจุดพักม้าต่อเนื่องกันไปเป็นระยะตามระยะทางที่กำหนดในแต่ละยุคสมัย

รถม้าดังวุ่นวายอยู่บนถนนข้างนอกจึงยื่นหน้าออกไปดู ก็เห็นชาวบ้าน
จำนวนไม่น้อยยลออกไปอยู่ข้างทาง ยึดคอมองไปทางถนนใหญ่เป็นตาเดียวกัน

ตรงจุดที่มองไปนั้น ขบวนองครักษ์ที่ขี่ม้าสูงใหญ่นำหน้ารถม้าหรูหรา
คันใหญ่ค่อยๆ เคลื่อนมา คนที่ขี่ม้านำอยู่หน้าสุดเป็นคุณชายสูงศักดิ์ที่ยัง
หนุ่มแน่นผู้หนึ่ง สวมชุดแพรท่งทำนุ่งนวลสง่างาม เขากำลังครุ่นคิดอยู่ว่า
นี่เป็นผู้สูงศักดิ์จากที่ใดกันหรือ ก็ได้ยินใครไม่รู้รายงาน "รองเสนาบดี
กรมโยธามาถึงแล้ว"

เขาตกใจจนรีบวิ่งออกไปข้างนอกทันที

รถม้าเพิ่งจะหยุดลง หัวหน้าจุดพักม้ารีบพุ่งตัวเข้าไปด้านหน้าแล้ว
คารวะต้อนรับ เจ้าหน้าที่ทุกคนที่ได้ทราบข่าวก็เคลื่อนไหวแล้วเช่นกัน
สถานการณ์โดยรอบสับสนวุ่นวายไปหมด เพียงเพราะกลัวจะละเลย
ขุนนางคนสำคัญที่มาจากเมืองหลวง

จางซุนชินเผชิญกับสถานการณ์อย่างสงบนิ่ง เขาลงจากม้าก้าวเข้าไป
ในที่ทำการจุดพักม้า หลังจากมองซ้ายมองขวาแล้วรอบหนึ่งก็พูดว่า
"พวกเราจะพักอยู่ที่นี้ชั่วคราวแต่ไม่กี่วัน พวกท่านไม่ต้องวุ่นวายไป ขอเพียง
ให้น้องสาวข้าพักผ่อนที่นี้ได้อย่างสะดวกสบาย ไม่ถูกรบกวนเป็นพอ"

หัวหน้าจุดพักม้าไ้ค้ำกายขาเข้ารับทันทีพลางโบกไม้โบกมือไปที่ด้านหลัง
อย่างกระตือรือร้น สั่งให้เจ้าหน้าที่ไปช่วยขนสัมภาระลงจากรถและไป
ดูแลม้า

อันที่จริงไ้ยต้องให้พวกเขาทำอะไรกันอีก เนื่องจากคนที่ติดตามอยู่
ด้านหลังจางซุนชินแต่ละคนต่างกำลังเคลื่อนไหวทำหน้าที่อยู่ก่อนแล้ว
ถึงขั้นมีบางคนเข้าไปข้างในและควบคุมดูแลห้องครัวในจุดพักม้าเอาไว้
เรียบร้อยแล้วด้วยซ้ำไป

ข้าวของเครื่องใช้และอาหารการกินทั้งหมดล้วนต้องให้คนของสกุล
จำงชุมชนจัดการดูแลด้วยตนเองทั้งสิ้น นี่เป็นการเดินทางออกจากบ้านด้วย
ระยะทางที่ไกลแสนไกลของบุตรสาวสุดที่รักของท่านจำวกวงสองสามภรรยา
ด้วยกลัวว่านางจะไม่คุ้นชินจึงจัดเตรียมมาเป็นพิเศษ

แน่นอนว่าจำงชุมชนย่อมต้องกระทำตามด้วย ดังนั้นตลอดทางมานี้
จึงจัดการเช่นนี้มาตลอด พยายามทำให้การเดินทางครั้งนี้ถึงแม้ตัวจะอยู่
ในพื้นที่ห่างไกลความเจริญ แต่ก็เหมือนว่ายังอยู่ในเมืองหลวงดังเช่นที่
เคยเป็นมา ถึงเวลาตอนที่กลับไปจะให้น้องสาวของเขาฝ่ายผอมลงแม้แต่
เพียงนิดไม่ได้

ท่ามกลางความเร่งรีบวุ่นวายจำงชุมชนเดินทางมาจากรถม้าแล้ว
จำงชุมชนขึ้นก้าวไปข้างหน้าและเข้าไปข้างในพร้อมกับนาง

หัวหน้าจุดพักม้าเพียงชำเลืองมองเงาร่างสตรีที่อยู่ภายใต้เสื้อคลุม
กันลมเดินเยื้องย่างไปอย่างแช่มช้าภายใต้การคุ้มกัน เขาก็รู้แล้วว่า
รองเสนาบดีกรมโยธาผู้นี้ไม่ได้กล่าวโอ้อวดเกินจริงแต่อย่างใด ตนเองจึง
ไม่กล้าเกียจคร้านละเลยแม้แต่นิด จากนั้นก็พลันนึกขึ้นได้ว่าในเรือนพัก
ยังมีคนอื่น ๆ อยู่อีก จึงรีบเข้าไปจัดการอย่างเร่งด่วน เพื่อจะได้ให้บริเวณ
โดยรอบของที่พักสตรีผู้สูงศักดิ์ท่านนี้มีเพียงความเงียบสงบ

หลังจากยุ่งวุ่นวายกับเรื่องเข้าพักจนเสร็จเรียบร้อยก็เป็นช่วงบ่ายแล้ว

จำงชุมชนเดินทางที่เร่งรีบเดินทางมารู้สึกเหนื่อยแล้วจริงๆ นางกินอาหาร
อันประณีตอยู่ภายในห้องพัก มีน้ำแกงข้นกับซาหอมๆ พอรู้สึกว่าร่ากาย
เหนื่อยล้าเต็มทีจึงนอนลงไปทั้งเสื้อผ้าเช่นนี้ พักผ่อนสักครู่หนึ่ง

ไม่ว่าผ่านไปนานเพียงไร ด้านนอกมีเสียงดังเอะอะ นางพลิกตัว

ตื่นขึ้นมา ได้ยินเสียงแหบห้าวของบุรุษพูดว่า "เป็นผู้สูงศักดิ์บ้างคนใดกัน ช่างเกะกะเสียจริง แล้วยังจะให้พวกเรายกพื้นที่ให้พวกเขาอีก?!"

"โอ้ย สวรรค์โปรด ระวังๆ หน่อยสิ นั่นมาจากฉางอันเซียวนะ!" นี่เป็นเสียงของหัวหน้าจุดพักม้า

"ประหลาดแท้ บนพื้นที่โยวโจวนี้ พวกข้าทั้งหลายเพียงยอมรับ ท่านผู้บัญชาการเท่านั้น คนอื่นๆ ไสหัวไปให้วรวงเท้าที่ชายแดนให้หมด!"

"พอแล้วๆ เร็วเข้า อย่าได้มัวมาอยู่ที่นี่เลย!"

จางซุนเดินหรงลุกขึ้นแล้วลงจากเตียงไปผลักหน้าต่างเปิดออกทันที เห็นที่มุมลานสวนมีเงาร่างหลายสายหายวูบไป

นับว่าพวกเขาหนีได้เร็ว นางหยูตวิพากษ์วิจารณ์ในใจ แล้วเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่มีเมฆบางๆ ดวงอาทิตย์ถึงกับคล้อยต่ำแล้ว

ตงไหลไปคราวนี้หลายชั่วยามแล้วยังไม่กลับมาอีก จางซุนเดินหรงคิดในใจว่า ไม่น่าจะเป็นเช่นนี้ เขาขี่ม้าดีไปด้วย แล้วก็เพียงไปสำรวจล่วงหน้าเท่านั้น ไยถึงเสียเวลานานปานนี้ได้

ประตูลั่นถูกเคาะ จื่อรู่ยที่อยู่ข้างนอกร้องเรียกอย่างร่าเริง "ประมุขน้อยเจ้าคะ"

จางซุนเดินหรงหันกลับไป "เข้ามา"

จื่อรู่ยผลักประตูเข้ามา คำนับที่หนึ่งแล้วกล่าว "ตงไหลเกิดเรื่องแล้ว เจ้าคะ"

"อะไรนะ!"

จื่อรู่ยรีบเล่าเรื่องราวออกมาว่าเห็นตงไหลยังไม่กลับมาสักที นางจึงส่งคนออกไปช่วยเหลือเหมือนเช่นที่เคยทำมาตามปกติ ถึงได้รู้ว่าเขาถูกทหารกองหนึ่งจับตัวเอาไว้ พุดมาถึงตรงนี้นางก็มีท่าทางลังเล "คนที่

จับตัวเขาเอาไว้อยากให้ผู้เป็นเจ้านายไปได้ตัวคน แต่คุณชายจัดการที่นี้เสร็จเรียบร้อยก็ไปที่จวนว่าการในเมืองแล้ว เกรงว่าในเวลาอันสั้นนี้คงจะยังกลับมาไม่ได้เจ้าค่ะ"

ในเมื่อจางซุนชินถือพระราชโองการมาที่นี้ ก็ย่อมต้องไปแจ้งต่อขุนนางท้องถิ่น นี่เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ มือข้างหนึ่งของจางซุนชินหงุดหงิดต่างปิดลง เดิมก็ไม่คิดจะรอเขาไปจัดการอยู่แล้ว "ข้าจะไปสักเที่ยวหนึ่ง"

ครบรอบ

3

ออกจากเมืองมุ่งหน้าไปทางตะวันตกเฉียงเหนือสิบหลี่* มีที่ตั้ง
จวนบัญชาการทหารของโยวโจวอยู่สุดถนนรอบด้านโล่งกว้างไม่มีสิ่งอื่นใด
ยกเว้นเพียงสิ่งนี้ที่ยึดครองพื้นที่อยู่ หันหลังประจันกับเมืองอันโดดเดี่ยว
ท่าทางข่มขวัญผู้คน

เนื่องจากประตูเมืองเปิดช้าปิดเร็ว จ่าขุนเดินหรงจึงนั่งรถม้าไปตามทาง
โดยไม่หยุดแวะพักที่ใด ภายในเวลาอันรวดเร็วก็ไปถึงที่หมาย

พระอาทิตย์กำลังจะตก นางเล็กม่านรถขึ้น มองประตูใหญ่ที่สูง
และกว้างของจวนบัญชาการทหารแห่งนั้น "คือที่นี่หรือ"

จ้อยู่ที่อยู่ด้านนอกรถขานรับ "ใช่เจ้าค่ะ"

ด้านหลังรถม้าเป็นองครักษ์ที่ขี่ม้าคุ้มกันอยู่สิบกว่าคน ตามที่พวกเขา
รายงาน พวกของตงไห่หลายคนถูกนำตัวมาที่นี่

* หลี่ (ลิ) เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน 1 หลี่เท่ากับความยาว 15 อี๋ เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

จ้างขุนเดินหรงออกไปนอกรถอย่างไม่ลังเลสักนิด "เช่นนั้นรอนันไดเล่า
ยังไม่เข้าไปอีก"

ประจวบจนบัญชาการทหารเข้มงวดในการเข้าออก องครักษ์สองคน
จึงเข้าไปเจรจาก่อน ทหารที่เฝ้าประตูถึงได้ยอมให้เข้าไป พร้อมกันนั้นก็
ทหารเข้าไปรายงานแล้ว

จ้างขุนเดินหรงไม่รอแม้เพียงชั่วขณะ ก้าวเท้าเข้าไปข้างในไม่หยุด
ในหมู่เรือนขนาดใหญ่ที่มีลานกว้างสร้างกำแพงสูงล้อมรอบ มีทหาร
หน่วยหนึ่งกำลังเฝ้าอยู่ที่นั่น ทันทีที่รู้สึกว่ามีคนเข้ามาก็พากันหันไปมอง
ก่อนเห็นองครักษ์กลุ่มหนึ่งที่เดินนำหน้าแยกออกเป็นซ้ายขวาเปิดเป็น
ทางสายหนึ่ง หลังจากยืนอย่างมั่นคงแล้วก็มียืนสาวผู้หนึ่งก้าวออกมา
จากทางด้านหลัง

จ้างขุนเดินหรงมาอย่างเร่งรีบไม่ทันได้สวมเสื้อคลุมกันลม ทั้งไม่ได้
สวมหมวกคลุมปิดบัง เพียงสวมกระโปรงเอวสูงผูกไว้หลวมๆ ดูสง่างาม
อย่างเป็นธรรมชาติ คิ้วและดวงตาประหนึ่งวาดขึ้น ไม่ว่ายืนอยู่ตรงที่ใด
ก็ทำให้คนทั้งกลุ่มมองเป็นตาเดียวแล้ว

ที่มุมของอีกฟากหนึ่งมีหลายคนยืนขึ้นมาในทันที ต่างมองมา
ทางนางแล้วก็คุกเข่าลง ซึ่งก็คือพวกตงไหหลั่นเอง "ประมุขน้อย!"

จ้างขุนเดินหรงเห็นหลายคนนั้นปลดอดภัยดี ถึงได้มองไปที่ทหาร
หน่วยนั้น "พวกเขาอาศัยอำนาจใดมาจับคน"

ตงไหหลั่นตอบว่า "พวกเขาบอกว่าพวกเราฝ่าเข้าภูเขาช้ำแม่น้ำมา
เช่นนี้ ท่าทางดูน่าสงสัย แล้วยังเป็นคนแปลกหน้าอีก จำเป็นต้องพาตัว
กลับมาสอบสวนขอรับ"

จนบัญชาการทหารมีหน้าที่ดูแลรักษาความสงบเรียบร้อยในพื้นที่

ฟังดูแล้วไม่อาจตำหนิได้ว่ากระทำหนักเกินไป จ้างขุนเส้นหนังแค้นเสียงเฮอะเบาๆ คราหนึ่ง แต่ที่่สุดแล้วก็ไม่ได้พูดอะไร

ในช่วงเวลานี้เองทหารเฝ้าประตูที่ไปรายงานก็ออกมาจากโรงว่าการแล้ว ที่ออกมาพร้อมกันยังมีชายฉกรรจ์ปักปืนแข็งแรงผิวดำคล้ำ ซึ่งที่่ด้านหลังมีทหารสองนายถืออาวุธตามมาติดๆ

ครั้นมาถึงตรงเบื้องหน้า สายตาของชายฉกรรจ์ก็อดไม่ได้ที่จะมองไปที่่วร่างของจ้างขุนเส้นหนังรอบหนึ่ง แล้วถึงกำหนดประสานมือ "โปรดแจ้งสถานะให้ชัดเจนด้วย"

เรื่องเล็กน้อยเพียงนี้ไม่ต้องลำบากให้จ้างขุนเส้นหนังเอ่ยปาก จ้อร่อยก็ขึ้นไปข้างหน้า ยื่นเอกสารที่เตรียมไว้เรียบร้อยก่อนแล้วให้ "จวนจ้าวแก้วแห่งฉางอัน สกูลจ้างขุน"

คงเป็นเพราะคิดไม่ถึง ชายฉกรรจ์จึงเหลือบมองจ้อร่อย แล้วรู้สึกว่าคุณไม่เหมือนพูดโอ้อวดจึงรับเอกสารไปพลิกอ่านทันที เป็นหนังสือสัญญาขายตัวเป็นทาสในเรือน เขาหันไปทางด้านหลังแล้วผงกศีรษะคราหนึ่ง ทหารกลุ่มนั้นได้รับสัญญาณก็กลับเข้าโรงว่าการในเรือนใหญ่ไป

เขาส่งเอกสารคืนให้จ้อร่อย กล่าวอย่างชัดเจนว่า "เมื่อเป็นเช่นนั้นพวกท่านก็สามารถพาคนไปได้แล้ว" พูดจบทหารสองนายที่่ด้านหลังของเขาก็เดินไปตรงหน้าตงไหล คืนอาวุธให้พวกเขา

จ้างขุนเส้นหนังไม่กล่าววาจา เพียงเบือนหน้าไปเล็กน้อย เหลือบมองไปทางนายทหารผู้นั้น และเม้มริมฝีปากขึ้นมา

จ้อร่อยเห็นสีหน้าท่าทางนี้ก็รู้แล้วว่าผู้เป็นนายมีความไม่พอใจ จึงพูดทันทีว่า "จับคนของพวกเรามาแล้ว แค่ว่าพูดประโยคเดียวนี่ก็คิดจะส่งคนไปแล้วหรือ"

ชายฉกรรจ์มองดูจางซุนเสินหลง แล้วก็มองเลยไปยังอาวุธหลายชิ้นที่เพิ่งถูกส่งคืนกลับไป ทางจวนบัญชาการทหารได้ตรวจสอบอย่างละเอียดแล้ว อาวุธหลายชิ้นนั้นไม่ใช่อาวุธทางทหาร องค์รักษ์ของจวนใช้ดาบก็เพียงพอแล้ว ดูจากลักษณะของดาบก็รู้แล้วว่าผลิตขึ้นที่ฉางอันเวลานี้ได้รับทราบแล้วว่าหลายคนนี้เป็นบ่าวรับใช้ในเรือนที่มาจากจวนจ้าวกั๋วกงแห่งฉางอัน พอเอามาเทียบกันแล้ว ก็เพียงพอจะพิสูจน์ว่าพวกเขาไม่ใช่พวกศัตรูที่น่าสงสัยอะไรเช่นนั้น

ถึงแม้จะไม่รู้ความเป็นมาของหญิงสาวอายุน้อยที่อยู่ตรงหน้านี้ แต่ดูจากลักษณะนางแล้วฐานะในจวนจ้าวกั๋วกงคงไม่ต่ำต้อยแน่ชายฉกรรจ์ครุ่นคิดอยู่ในใจว่าไม่จำเป็นต้องใช้แรงกระแทกแข็ง จึงรีบเปลี่ยนท่าที่บั่นรอยยิ้มไปทางจางซุนเสินหลงพลางประสานมือคารวะอย่างจริงจัง "ได้เป็นพวกเราก็ทำผิดไปแล้ว ขอให้ทุกท่านเดินทางโดยปลอดภัย"

นี่คือคุณเหมือนภาษาคนพูดน้อย จางซุนเสินหลงหันไปมองตงไหหล เขาพาคนเดินเข้ามาและยืนก้มหน้าอยู่ตรงเบื้องหน้านางแล้ว

"กลับไปแล้วค้อยว่ากัน" นางคิดว่าตงไหหลตำหนิตนเองที่ทำให้เกิดปัญหาแทรกซ้อนขึ้นมา จึงไม่พูดอะไรให้มาก เพิ่งหันหน้ากำลังจะไปก็เหลือบไปเห็นที่มุมหน้าผากของเขา ฝ่าเท้าของนางหยุดชะงักทันที "เงยหน้าขึ้น"

ตงไหหลได้ยินคำสั่งก็เงยหน้าขึ้น

จางซุนเสินหลงเห็นที่มุมหน้าผากของเขามีรอยแผลสลายหนึ่งลากไปจนถึงหางตา เลือดเพิ่งจะหยุดไหล ทั้งยังบวมเป่งอยู่ อีกนิดก็จะทำร้ายถึงดวงตาของเขาแล้ว นางจึงดูตามร่างกายของเข่อีกครั้ง เขาใช้มือซ้ายถืออาวุธเอาไว้ ที่หลังมือขวาก็มีรอยแผลในลักษณะเดียวกัน ตรงข้อมือ

ก็มีรอยแผลแตกอีกสองรอยด้วย

ต่อให้เป็นคนโง่ก็ดูออกว่าแผลพวกนี้มาได้อย่างไร สายตาของนางกวาดไปทางชายฉกรรจ์ผู้นั้น "พวกเจ้ากลัวลงมือหรือ!"

ชายฉกรรจ์นั่งนิ่งไป แล้วค่อยตอบกลับ "แค່รอยแสบไม่ก็รอยเท่านั้น เขาไม่ยอมเชื่อฟัง แล้วก็ไมยอมพูดถึงที่มา นี่เป็นกฎของกองทัพ"

ดวงตาของจ่าขุนเสน่หรงดูดันขึ้นทันที "กฎของกองทัพอันใด เขาเป็นทหารของที่นี่หรือ!"

ชายฉกรรจ์ชะงักกันไปทันที ปากอ้าๆ หุบๆ ถึงกับสรวลคำพูดมาได้แย้งไม่ออกไปชั่วขณะ

จ่าขุนเสน่หรงไม่อาจทนเฉยได้ ตงไหลไม่เพียงเป็นองครักษ์ส่วนตัวของนางเท่านั้น เขายังต้องไปสำรวจภูมิลักษณะให้กับนางด้วย ตอนนี้มีมือได้รับบาดเจ็บ ยังไม่ต้องพูดถึงดวงตาที่เกือบถูกทำลาย ย่อมต้องทำให้งานของนางล่าช้า เรื่องอื่นยังพอพูดกันได้ แต่เรื่องนี้นางไม่ยอมจบแน่

"ผู้ใดทำ" นางถามตงไหล

ตงไหลเอ่ยเตือนเสียงเบาว่า "ประมุขน้อย พวกเขาเป็นหน่วยรักษาการณ์นะขอรับ"

จ่าขุนเสน่หรงเลิกคิ้ว "แล้วอย่างไรเล่า หน่วยรักษาการณ์ก็สามารถลงไม้ลงมืออย่างไรเหตุผลได้หรือ"

ช่างน่าขัน! ข้าจ่าขุนเสน่หรงไม่มีทางถูกข่มขู่ได้สำเร็จหรอก!

นางพลันชำเลื่องมองชายฉกรรจ์ผู้นั้นอีก "ผู้ใดทำ!"

ชายฉกรรจ์กลับไม่ได้โต้ตอบอย่างเลื่องปัญหา "พวกเราแค่ทำตามกฎหมาย หากท่านผู้สูงศักดิ์รู้สึกขุ่นเคือง จวนบัญชาการทหารสามารถ

ชดเชยให้ตามกฎหมายเป็นเงินหนึ่งร้อยเหวิน* ได้" ฟังจากน้ำเสียงของเขา
ยังนับได้ว่ายอมอ่อนข้อให้แล้ว

"เงินรี" จ้างขุนเสนาหรงยื่นมือไปทางด้านข้าง
จื่อรู่ยรีบหยิบถุงเงินจากในอกเสื้อวางลงไปบนมือจ้างขุนเสนาหรง
นางรับมาแล้วก็โยนไปที่ข้างเท้าเขา ถึงกับเป็นเงินเต็มถุง
สกุลจ้างขุนของนางแม้แต่เหมืองก็ยังมี จะมาสนใจกับเงินเพียงเท่านั้น
หรือ

"ในนี้มีมากกว่าร้อยเท่า พอที่จะให้เจ้ามอบตัวคนที่ลงมือออกมา
ได้หรือไม่"

ชายฉกรรจ์ยกเท้าขึ้นเล็กน้อยเพราะความตกใจ แล้วมองนางอย่าง
ประหลาดใจ แน่หนอว่าย่อมไม่อาจเก็บเงินนั้นขึ้นมาได้ ทำได้เพียงพูดว่า
"ลงมือในช่วงเวลาที่ซูลมุนวุ่นวาย เลยกว่าไม่ออกว่าผู้ใดเป็นผู้ใด
แล้ว!"

จ้างขุนเสนาหรงกลอกตาหลบหนึ่ง "ก็ได้ เช่นนั้นคนที่ออกคำสั่ง
พวกเจ้าคือใคร คงจะแยกได้ชัดกระมัง"

ชายฉกรรจ์มีสีหน้าแข็งทื่อไปทันทีอย่างช่วยไม่ได้ แวบแรกที่ได้เห็น
สตรีผู้นี้เขาก็รู้สึกเพียงนางงดงามจนผู้คนต้องตะลึง รวากับเดินออกมา
จากภาพวาดอย่างไรอย่างนั้น แต่เวลานี้กลับถูกท่าทางของนางชู่ขวัญ
จนนิ่งงันไปแล้ว เขาเพียงอยากจะจบเรื่องให้รวดเร็ว จึงตัดสินใจพูดว่า
"ข้า...ที่ออกคำสั่งที่นี้ก็คือข้า!"

สายตาจ้างขุนเสนาหรงกวาดผ่านเขาไป "ดูจากชุดของเจ้าอย่างมากสุด

* เหวิน คือหน่วยต่ำสุดของเงินตราจีนสมัยโบราณ เป็นเงินเหรียญหลอมจากทองแดง มีรูตรงกลาง จึงนิยมนำมาร้อยเชือกติดกันเป็นพวง เงินเหรียญ 1,000 เหวิน เมื่อร้อยเป็นพวงจะเรียกว่าก๊วน ซึ่งแปลว่าพวง เงินหนึ่งก๊วนคือเท่ากับ 1,000 เหวิน และหนึ่งก๊วนมีค่าอย่างเป็นทางการเท่ากับ 1 เหลียง (ตำลึงจีน)

ก็เป็นแค่นายกอง จวนบัญชาการที่ใหญ่โตปานนี้ เจ้ายังมีคุณสมบัติ 'ไม่พอหรอก'

ชายฉกรรจ์ถูกตอกหน้าหายไป แล้วเขาไม่คิดเลยว่าสายตาของนาง จะน่ากลัวถึงเพียงนี้

นัยน์ตาดำเป็นประกายของจางซุนเลนหรงกวาดมองไปโดยรอบ "เรียกคนที่เป็นหัวหน้าของพวกเจ้ามา"

ไม่มีผู้ใดตอบ ทหารทั้งกองในที่นั้นต่างเอาแต่จ้องมองนาง

จางซุนเลนหรงกวาดตามองรอบหนึ่ง แล้วสายตาก็พลันจับอยู่ที่ โถงว่าการในเรือนใหญ่แห่งนั้น พลันนึกขึ้นได้ว่าก่อนหน้านี้ชายฉกรรจ์ ผู้นี้ก็ออกมาจากข้างในนั้น เมื่อครู่ยังส่งทหารเข้าไปข้างใน คงจะต้องไป รายงานสถานการณ์แน่นอน นางจึงยกเท้าแล้วเดินตรงไปที่นั่น

ตอนที่ชายฉกรรจ์ไล่ตามไปก็สายเสียแล้ว เกรว่งอรรชรของนาง ประหนึ่งสายลมตรงดิ่งไปที่ประตูใหญ่ เท้าข้างหนึ่งยกขึ้นและก้าว เข้าไปแล้ว

ในห้องโถงปิดหน้าต่างอยู่ แสงค่อนข้างจะสลัวมัว ที่นี้มีคนอยู่กลุ่มหนึ่ง ด้วยเช่นกัน ทุกคนที่เดิมที่กำลังพักผ่อนเพราะผลัดเปลี่ยนเวร บ้างยืน บ้างนั่งบ้างกอดทะแฉ่นเป้งและดื่ม้ำอยู่ ชั่วขณะนี้ก็พลันส่งสายตา จับจ้องมา บรรยากาศตึงเครียดขึ้นทันที

"เอ่อ..." ชายฉกรรจ์ผู้นั้นไล่ตามมา เพิ่งจะร้องได้ครึ่งคำก็กลับ กลับไปทันควัน แล้วหยุดอยู่ที่หน้าประตู

สายตาของจางซุนเลนหรงกวาดมองไปรอบหนึ่ง สีหน้าไม่มีความ หวาดกลัวแม้แต่นิด "หัวหน้าของพวกเจ้าเล่า ให้เขาออกมา"

เครื่องแต่งกายของคนกลุ่มนี้เหมือนกับชายฉกรรจ์ผู้นั้น ล้วนถูกต้อง

ตามระเบียบแบบแผน โดยสวมเสื้อเกราะทับเสื้อตัวสั้นแบบชาวหู* ที่สะดวกต่อการขี่ม้ายิงธนู ดูท่าลั่วนเป็นพวกระดับนายกองทั้งสิ้น นางตัดสินใจว่าที่นี่ไม่เลวเลยทีเดียว นับเป็นจวนบัญชาการทหารที่ใหญ่โตจริงๆ

แต่เมื่อทุกคนได้ยินคำถามต่างก็หันไปมองหน้ากันเล็กน้อย แล้วก็แต่่มองสำรวจนางอย่างเปี่ยมด้วยความสนใจ ไม่มีใครพูดอะไรแม้แต่คำเดียว

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นที่ขวางนางไม่อยู่จึงเข้ามาถามอย่างจวนปัญญา "ผู้สูงศักดิ์ท่านนี้ ที่แท้ท่านจะทำอะไรกันแน่"

"ทำร้ายผู้บริสุทธิ์ เจ้าว่าควรทำเช่นไรเล่า" จางซุนเสินทรงกล่าวย้อนกลับไป "ในเมื่อไม่อาจให้คนของข้าพาดกลับคืนไปได้ ถ้าอย่างนั้นก็เรียกหัวหน้าของพวกเจ้าออกมาขอโทษด้วยตนเองสิ"

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นเบิกตาโพลงแล้ว มีที่ใดกันที่ตีบ่าวรับใช้ของบ้านหนึ่งแล้วต้องให้ผู้ปกครองของทั้งจวนบัญชาการออกมาขอโทษด้วยสตรีผู้นี้อยู่ยังไม่มาก เหตุใดถึงได้รับมือยากเย็นเพียงนี้!

จางซุนเสินทรงเองก็ไม่พูดไว้สละให้มากความ พุดจบก็เดินเข้าไปข้างใน

อาจเป็นเพราะท่าทีในการกล่าววาทะจาคราวนี้ของนางหนักหนาเกินไป คนที่นั่งอยู่ในที่นั้นทั้งหมดจึงยืนขึ้น เหมือนกับต้นหอมที่ถูกถอนจากดินแห้งๆ พวกเขาร่างท่างไปของนางเอาไว้อย่างมิดชิด

* ชาวจีนเรียกตนเองว่า 'ชาวฮั่น' ส่วนชนชาติต่างๆ ที่อยู่นอกเขตกำแพงใหญ่ออกไปเรียกรวมๆ ว่า 'ชาวหู' ซึ่งมีความหมายว่า 'ป่าเถื่อน' ชนชาติต่างๆ เหล่านี้จะสวมเสื้อตัวสั้น แขนเสื้อกระชับรัดรูป ซึ่งเหมาะกับการใช้ชีวิตบนหลังม้าที่ต้องขี่ม้ายิงธนูบ่อยๆ ผิดกับเสื้อผ้าชาวฮั่นที่บุรุษจะสวมเสื้อตัวยาวแขนกว้างใหญ่ ต่อมาทหารจีนนำแบบเสื้อผ้าของพวกชาวฮูมาใช้ เพื่อเวลาออกรบจะได้ไม่รุ่มร่าม เสื้อผ้าแบบนี้จึงเรียกว่า 'เสื้อแบบชาวหู' หรือ 'ชุดชาวหู'

จางซุนเดินหรงชายตามอง "มีอันใด นี่คือกล้าทำไมไม่กล้ารับ?"

องครักษ์ของนางก็ตามเข้ามาแล้ว เมื่อเห็นเช่นนั้นก็รุกเข้ามา
คุ้มครอง พวกที่อยู่ในที่นั้นน่าจะเป็นทหารทั้งหมด แล้วก็ยังมีศตตำแหน่งด้วย
เป็นพวกใจดีมีเมตตาที่ใดกัน จึงเปลี่ยนท่าที่จากผ่อนคลายเป็นหยิบอาวุธ
มาถืออยู่ในมือทันที ทางนี้ก็มาจากตระกูลซุนนางสูงศักดิ์ของฉางอัน
ด้วยเหมือนกัน มือต่างกดอยู่บนดาบที่ปักติดตัวมา

หากต่อสู้กันขึ้นมาจริงๆ ก็คงจะแย่แล้ว ชายฉกรรจ์ผู้นั้นจึงรีบวิ่ง
เข้ามาขวางอยู่ตรงกลางระหว่างทั้งสองฝ่าย "เออละๆ พวกเรามีอะไร
ก็พูดจากันดีๆ ได้หรือไม่"

จางซุนเดินหรงยกมือขึ้นลูบจนผม ตามกลับมาว่า "ข้าก็แค่อยากให้
หัวหน้าของพวกเจ้าออกมาพูดกับข้าเท่านั้น ใครกันที่ไม่พูดจากันดีๆ"

ชายฉกรรจ์ไม่เคยพบเจอสตรีตัวคนเดียวที่อยู่ภายใต้สถานการณ์
เช่นนี้แล้วยังสงบนิ่งได้มาก่อน แต่ด้วยสีหน้าท่าทางและน้ำเสียงเยยงนี้
เมื่อปรากฏบนร่างนางแล้วกลับดูเป็นธรรมชาติอย่างที่สุด เขาพูดไม่ออก
แล้วก็ไม่อาจเสียมารยาทเข้าไปประชิดตัวนางได้ จึงได้แต่บังคับตนเอง
ให้ถอยไปสองก้าวแล้วค่อยขวางเอาไว้ต่อ

จางซุนเดินหรงมองตรงตำแหน่งที่นั่งของหัวหน้า ไม่สนใจพวกทหาร
ที่สกิดกันก็คิดว่านางสาวพวกนั้น ยังคงก้าวไปข้างหน้า

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นขวางไปพลางถอยไปพลาง ถอยกรุดจนไปถึงกลุ่มคน
พวกเดียวกันที่ปิดทางอยู่ จวบจนไม่มีทางให้ถอยได้อีกแล้ว สีหน้าเขา
ก็แย่อย่างมาก

"พอแล้ว"

จู่ๆ ก็มีเสียงบุรุษหุ้มตัวดังมา

ทันใดนั้นกลุ่มคนที่ขวางทางอยู่ก็กระจายตัวออกไปจนหมด

จางซุนเดินหงหันหน้าไปตามเสียง ทางด้านขวามือห่างออกไปประมาณสิบกว่าก้าวมีคนนั่งอยู่ตรงนั้นมีชั้นวางอาวุธสูงใหญ่ตั้งอยู่แถวหนึ่ง ทำให้รอบด้านดูมืดสลัวยิ่งขึ้น นางเห็นเพียงเค้าร่างคนผู้นั้นที่เก็บทำนองอย่างตามสบายอยู่หน้าชั้นวางหันหน้ามาทางนาง และก็ไม่รู้ว่ามีอะไรอยู่เช่นนั้นมานานเท่าใดแล้วเหมือนกัน

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นก้าวเข้าไปหาอย่างรวดเร็ว พูดยเสียงเบา "ท่านหัวหน้า ท่านก็เห็นหมดแล้ว ข้าเองก็หมดปัญญาจริงๆ"

จางซุนเดินหงได้สติกลับมา หันไปมองตำแหน่งที่นั่งหัวหน้า ไม่มีคนอยู่จริงเสียด้วย นางนึกว่าผู้ที่เป็นหัวหน้าต้องนั่งที่ตำแหน่งหัวหน้าเสียอีก ใครเลยจะรู้ว่าเขากลับมานั่งอยู่ในตำแหน่งซึ่งไม่สะดวกอะไรเลยเช่นนั้น ตั้งแต่ข้าเข้ามาจนถึงตอนนี้ก็อยู่อย่างนี้?

นางหันกลับมาอีกหน จ้องเงาร่างที่ถูกชายฉกรรจ์บังไปกว่าครึ่ง ที่เห็นอย่างชัดเจนที่สุดคือชายเสื้อสีดำถูกปล่อยลงให้คลุมรองที่อยู่ในรองเท้าหนังเอาไว้ มือข้างหนึ่งของเขาวางอยู่บนหัวเข่า เห็นข้อนิ้วอย่างชัดเจน

"ท่านหรือ" นางคิดในใจ นับว่ายอมเผลอหน้าออกมาแล้วสินะ

มือข้างนั้นยกขึ้นมา ชั่วครู่เดียวชายฉกรรจ์ผู้นั้นก็เดินออกไปด้านข้างอย่างเชื่องพรางแล้ว

"ข้าเอง" เขากล่าว "ขอภัยด้วย ท่านนี้ได้แล้วหรือไม่"

รอบด้านล้วนมองไปที่เขา โดยเฉพาะชายฉกรรจ์ผู้นั้นที่ราวกับเห็นภูตผีวิญญานก็ไม่ปาน เหลือบมองเขาอยู่ตลอดเวลา

จางซุนเดินหงจ้องเขา ลักษณะการพูดของคนผู้นี้ออกจะตรงๆ ที่อะไรๆ ทำให้นางแปลกพิกลอยู่เล็กน้อย เหมือนว่าเขาคิดจะพยายามใกล้เคียง

แล้วก็รีบๆ ไหลนางกลับไปอย่างไรอย่างนั้น

คนผู้นั้นก็มองนางอยู่เช่นกัน

จางซุนเสินหรงพลันค้นพบว่าประกายตาของเขาดำมืดยิ่งนัก ยามที่มองมาถึงกับดูมีเจตนาร้ายอยู่หลายส่วน เมื่อนางหรีตามองอย่างละเอียด กลับมองเห็นความคุ่นตาขึ้นมาเล็กน้อย ถึงขั้นที่ว่าแม้แต่เสียงก็ค่อนข้างคุ่นหูอยู่บ้าง

ทันทีที่เกิดความคิดนี้ขึ้นมาเขาก็ก้าวเข้าไปโดยไม่ต้องคิด มุ่งเดินไปตรงหน้าเขา

คนผู้นั้นยังคงอยู่ในท่านั่งตามสบายเช่นเดิม เมื่ออยู่ใกล้ๆ นางถึงเห็นชัดเจนว่าข้างต้นขาของเขามีดาบที่สอดอยู่ในฝักเล่มหนึ่งวางพิงอยู่ มือข้างหนึ่งวางอยู่บนเข่า แขนอีกข้างวางอยู่บนโต๊ะข้างตัว บนนั้นยังมีแผ่นหนังที่ใช้ป้องกันแขนและขาที่เพิ่งถอดออกมาวางเอาไว้

เมื่อเขาเห็นจางซุนเสินหรงเข้ามาใกล้ก็เอนร่างไปทางด้านหลังเล็กน้อย และเงยหน้าขึ้น

สายตาของจางซุนเสินหรงกวาดไปทั่วใบหน้าของเขาที่ละเล็กที่ละน้อย มองแล้วก็มองอีก จับพลันนั้นก็เบิกตาจนกลมโต

ทั้งสองต่างไม่ได้เอื้อนเอ่ยวาจาใด เพราะต่างก็คาดไม่ถึงว่าจะได้พบหน้ากันอีกเช่นนี้

จางซุนเสินหรงถึงกับผงะถอยหลังไปครึ่งก้าวโดยไม่รู้ตัว สายตายังคงจับจ้องอยู่บนร่างของเขาอย่างแน่วแน่ นางกำลังคิดว่า นี่มันเกิดอะไรขึ้น เหตุใดเขาถึงได้มาปรากฏตัวอยู่ที่นี้!

"ประมุขน้อย คุณชายมาแล้วเจ้าค่ะ" จี๋อู่ยี่ที่อยู่ปากประตูร้องเรียกเบาๆ เสียงของจางซุนซินดังตามมาอย่างรวดเร็ว "อาหรง! อาหรง!"

รอบด้านเงียบกริบ เสียงเรียกอย่างร้อนใจของเขาจึงยิ่งดังชัดเจนเป็นพิเศษ

จางซุนเสินหรงได้สติ ดึงสายตากลับจากร่างของบุรุษที่อยู่ตรงหน้า แล้วหันกายเดินออกจากประตูไปอย่างรวดเร็วทันที

จางซุนซิ่นเพิ่งมาถึงหน้าประตู ก็เห็นชายแขนเสื้อของน้องสาวพลั่วตามสายลมออกมาแล้ว

"ไป" นางเดินผ่านตัวเขาไปโดยไม่หันหน้ามองเสียด้วยซ้ำ

จางซุนซิ่นมองไปทางด้านหลังของนางแวบหนึ่ง เห็นเงาร่างของคนที่นั่งอยู่ตรงนั้น ยังไม่ทันมองให้ชัดเจนก็รีบไล่ตามน้องสาวไป

เขารีบเร่งมาจากจวนว่าการโยวโจว เดิมทีก็อยู่กันอย่างสงบดี จนกระทั่งไต้ยิ่นเจ้าหน้าที่ที่คอยต้อนรับเขาพูดคุยเกี่ยวกับการรักษาความสงบของโยวโจวและพูดถึงทหารรักษาเมือง จู่ๆ ก็ได้ยินนามที่คุ้นเคยอย่างกะทันหัน จึงไม่พูดพ้อทำเพลงเร่งกลับมาที่จุดพักม้าเพื่อตามหาน้องสาว ผลลัพธ์คือไปได้ครึ่งทางก็ได้ยินเรื่องของตงไหลแล้ว และที่ยิ่งกว่านั้นคือจางซุนเสินหรงก็ไปที่จวนบัญชาการทหารด้วยตนเองแล้วด้วย เขาก็เลยไล่ตามมา

จางซุนเสินหรงเดินตรงดิ่งไปจนถึงนอกจวนบัญชาการถึงได้หยุดตงไหลกับจือรู่ยตามติดอยู่ด้านหลังนาง ไม่กล้าถามและไม่กล้าพูดอันใดทั้งนั้น

จางซุนซิ่นไล่ตามมาจนทัน "อาหรง เจ้าเห็นแล้วใช่ไหม เจ้าคนแซ่ชานนั้นกลับอยู่ที่โยวโจวด้วยเช่นกัน ตอนนี้ข้าจึงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารรักษาเมืองของท้องถื่นโยวโจว จวนบัญชาการแห่งนี้ก็คือที่ทำงานของเขา!"

จางซุนเสินหรงเฝ้าริมฝีปากแน่น ดวงตากลอกไปมา "ไม่รู้ที่กำลัง

คิดถึงได้อยู่

"อาหรง?" จ่างซุนชินเรียกนางคำหนึ่งอย่างอดไม่อยู่

จ่างซุนชินเห็นหรงพลันเหมือนได้สติแล้ว หันหน้ากลับมาพูดว่า "ไม่ถูกสิ เหตุใดข้าต้องเป็นฝ่ายไปด้วย อีกอย่างข้าก็ไม่ใช่พวกที่ไม่ยึดเหตุผลเช่นนั้น!"
นางพูดพลางสะบัดแขนเสื้อ ตั้งท่าจะหมุนตัวกลับไป

จ่างซุนชินมือไวตาไวรีบจับนางเอาไว้ "อาหรง อย่าๆ"

จ่างซุนชินเห็นหรงมุ่นคิ้วหันหน้ากลับมา

จ่างซุนชินกลัวนางจะไม่สบายใจถึงได้ไม่ยอมมิให้นางกลับไปอีก พร้อมเอ่ยปลอบโยนเบาๆ "ฟังข้าเถอะ กลับไปก่อน ข้ากว่านี้ประตูเมืองจะปิดแล้ว นอกจากนี้เจ้าก็ยังมีเรื่องสำคัญที่ต้องทำอยู่นะ"

นี่เองจ่างซุนชินเห็นหรงถึงได้หยุดลง แล้วหันกลับไปมองประตูใหญ่ของจวนบัญชาการทหารอีกแนวหนึ่ง พูดในใจว่า เสียเปรียบบุรุษผู้นั้นแล้ว!

他定有过人之处 1
Ta Ding You Guo Ren Zhi Chu 1

จอมอหังการผู้้นคือสามีข้า 1
เทียนหรือวี เขียน
หม่านอู้เจิงซิน แปล

จำนวน 544 หน้า
ราคา 569 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2565

Published originally under the title of 《他定有过人之处》
(Ta Ding You Guo Ren Zhi Chu) Vol.01
Author © 天如玉 (Tian Ru Yu)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2022 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2700-4

ภาพประกอบ 南梔子 (Nan Zhi Zi)

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4800
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

นับแต่ต้องตกศิใหม่ขึ้นครองราชย์
ตระกูลที่เคยเรืองอำนาจสมัยอดีตต้องตกต้องถูกรื้อถอน
บางส่วนถูกกวาดล้าง ขุนนางถูกสับเปลี่ยน
สกุลจางซุน ตระกูลใหญ่เสื่อมชื่อเสียงไม่อาจทนนิ่งเฉยรอวันถูกเล่นงานได้
จำเป็นต้องเร่งสร้างความดีความชอบให้เป็นที่ประจักษ์
และ ‘จางซุนเสินหลง’ บรรพชนน้อยคนสำคัญของสกุลจางซุน
ผู้ถือวันหนังสือเล่มสำคัญของบรรพบุรุษที่ทำให้รู้กระจ่างถึงขุนเขาสายน้ำ
จำต้องดิ้นรนเดินทางไปเมืองโยวโจวที่อยู่ไกลถึงชายแดนเพื่อค้นหาแร่สำคัญ

กว่าวันแรกที่ไปถึงกลับพบอดีตสามีที่ทิ้งนางไปเมื่อสามปีก่อนเข้า
‘ซานจง’ กลายเป็นผู้บัญชาการทหารอยู่ที่นั่น ส่วนนิสยก็ยังคงทำทางโตไม่เปลี่ยน
ตอนจะถึงนางไปก็ไม่พบแม้คำกล่าวลา เหลือทิ้งไว้แค่หนังสือขอแยกทางแฟนเดียว!

ใบเมื่อระตาหมุนวนกลับมาเช่นนี้แล้ว
นางก็จะขอลบล้างความขุ่นข้องหมองใจของตน
ทำให้คนเย่อหยิ่งทะนงตนเช่นเขาต้องยอมกับหัวให้นาง
ให้รู้สำนึกเสียใจที่บังอาจทิ้งคนอย่างนางไป!

ชวนคุณมาอ่านอุ่นหัวใจ

ทดลองอ่าน

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-2700-4

ราคา 569 บาท

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลรักอ่านด้วยใจ

Tel. 02 840 4800
www.jamsai.com